

HRISTOS ȘI NEPRIHANIREA SA

În primul verset al capitolului al treilea din Epistola către Evrei găsim un îndemn ce cuprinde toate recomandările date creștinului. Acesta este următorul: "De aceea, frați sfinți, pătași ai chemării cerești, luați aminte la Apostolul și Marele Preot al mărturisirii noastre, Hristos Isus". Făcând aceasta mereu și într-un mod inteligent, așa după cum Biblia ne îndrumă, luând aminte la Isus Hristos așa cum este El, omul va fi transformat într-un creștin desăvârșit, pentru că "privind suntem schimbați".

Slujitorii Evangheliei au o motivație inspirată pentru a-L păstra pe Hristos permanent în fața, poporului, îndreptând atenția tuturor numai spre El. Pavel spunea corintenilor: "căci n-am avut de gând să știu între voi altceva decât pe Isus Hristos și pe El răstignit" (1 Corinteni 2,2). Nu există nici un motiv să presupunem că predica sa din Corint era diferită, din orice punct de vedere, de predica sa din altă parte. Într-adevăr, el ne spune că Dumnezeu L-a descoperit pe Fiul Său în el, spre a-L predica printre neamuri (Galateni 1,15.16) și bucuria sa era aceea că harul i s-a dat ca să "vestească printre neamuri evanghelia bogățiilor nepătrunse ale lui Hristos" (Efeseni 3,8).

Dar faptul că apostolii L-au făcut pe Hristos povara predicării lor nu este singurul nostru motiv pentru a-L preamări. Numele Său este singurul nume sub ceruri, dat oamenilor, prin care putem fi mântuiți (Fapte 4,12). Hristos Însuși a declarat că nici un om nu poate veni la Tatăl decât prin Fiul (Ioan 14,6). Lui Nicodim, El i-a spus: "Și după cum Moise a înălțat șarpele în pustie, tot așa trebuie să fie înălțat și Fiul omului, pentru ca oricine crede în El să nu piară, ci să aibă viața veșnică" (Ioan 3,14.15). Această "înălțare" a lui Isus, deși se referă în primul rând la răstignirea Sa, include mai mult decât simplul fapt istoric; înseamnă că Hristos trebuie să fie "înălțat" de toți cei care cred în El, Răscumpărătorul răstignit, ale cărui har și slavă sunt suficiente ca să împlinescă cea mai mare nevoie a lumii; înseamnă că El ar trebui să fie "înălțat" în toată puterea și frumusețea Sa neasemuită, ca "Dumnezeu cu noi", astfel încât plinătatea Sa să-i atragă pe toți la El (Ioan 12,32).

Îndemnul de a privi la Isus, precum și motivația pentru aceasta, ne sunt oferite în Evrei 12,1-3: "De aceea, și noi, fiindcă suntem înconjurați cu un nor așa de mare de martori, să dăm la o parte orice ne îngreuiază și păcatul care ne înfășoară așa de ușor și să alergăm cu stăruință în lupta care ne stă înaintea; privind ținta la Isus, Căpetenia și Desăvârșirea credinței noastre, care, pentru bucuria care-I era pusă înaintea, a suferit crucea, a disprețuit rușinea și stă la dreapta scaunului de domnie al lui Dumnezeu. Uitați-vă bine la Cel care a suferit din partea păcătoșilor o împotrivire așa de mare față de sine, ca nu cumva să vă pierdeți inima, și să cădeți de oboseală în sufletele voastre". Doar privind la Isus cu multă rugăciune și într-un mod constant, așa cum ne este El descoperit în Biblie, vom reuși să nu obosim în facerea de bine și să nu cădem pe drum.

De asemenea, trebuie să privim la Isus, deoarece în El "sunt ascunse toate comorile înțelepciunii și ale cunoașterii" (Coloseni 2,3). Cel cărui îi lipsește înțelepciunea este sfătuit să o ceară lui Dumnezeu, care dă tuturor oamenilor din belșug și nu obosește, și are făgăduința că va primi; iar înțelepciunea dorită poate fi obținută numai în Hristos. Înțelepciunea care nu vine de la Hristos și care, ca o consecință, nu conduce la El, este doar nebunie; pentru că Dumnezeu sursa tuturor lucrurilor, este Autorul înțelepciunii, necunoașterea lui Dumnezeu este nebunie în ultimul grad (vezi Romani 9,21.22); și toate comorile înțelepciunii și ale cunoașterii sunt ascunse în Hristos; așa că cel care are doar înțelepciunea acestei lumi, în realitate, nu știe nimic. Și cum toată puterea în cer și pe pământ a fost dată lui Hristos, apostolul Pavel Îl declară pe Hristos "puterea lui Dumnezeu, și înțelepciunea lui Dumnezeu" (1 Corinteni 1, 21).

Există un text care rezumă tot ceea ce înseamnă Hristos pentru om, și care ne oferă cea mai amplă motivație pentru a lua aminte la Isus.

Acesta se găsește în 1 Corinteni 1,30: "Și voi, prin El, sunteți în Hristos Isus, care ne-a fost făcut înțelepciune de la Dumnezeu, dreptate, sfințire și răscumpărare". Noi suntem neștiutori, neputincioși, pierduți; Hristos ne este înțelepciune, neprihănire, răscumpărare. Ce privilegiu! De la neștiință și păcat la neprihănire și răscumpărare. Nici cea mai înaltă aspirație sau nevoie a omului nu poate depăși limita a ceea ce Hristos, și numai El, înseamnă pentru noi. Este un motiv suficient, pentru care ochii tuturor trebuie să fie ațintiți asupra Lui."

CUM SĂ PRIVIM LA ISUS

Dar cum să privim la Hristos? Exact așa cum El Însuși S-a descoperit lumii; după mărturia pe care El Însuși a dat-o despre Sine. În acel minunat discurs, consemnat în capitolul al cincilea al Evangheliei după Ioan, Isus a spus: "căci după cum Tatăl înviază morții și le dă viață, tot așa și Fiul dă viață cui vrea. Căci Tatăl nici nu judecă pe nimeni, ci toată judecata a dat-o Fiului, pentru ca toți să cinstească pe Fiul cum cinstește pe Tatăl, care L-a trimis" (versetele 21-23).

Lui Hristos I s-a acordat cel mai înalt privilegiu, acela de a judeca. El trebuie să primească aceeași onoare care Îi este datorată Lui Dumnezeu și pentru motivul că El este Dumnezeu. Ucenicul preaiubit a adus următoarea mărturie: "La început era Cuvântul și Cuvântul era cu Dumnezeu și Cuvântul era Dumnezeu" (Ioan 1,1). Că acest Cuvânt Divin nu este altul decât Isus Hristos, ne este arătat în versetul 14: "Și Cuvântul a devenit trup și a locuit printre noi (și noi am privit slava Lui, slavă ca a unicului Fiu din partea Tatălui), plin de har și de adevăr".

Cuvântul era "la început". Minte omenească nu poate pătrunde epocile cuprinse în această frază. Nu-i este dat

omului să știe când sau cum a fost născut; dar știm că El a fost Cuvântul divin, nu doar înainte de a veni să moară pe acest pământ, ci chiar înainte ca lumea să fie creată. Exact înaintea răstignirii Sale El s-a rugat: "Și acum, Tată, preamărește-Mă la Tine Însuși cu slava pe care o aveam cu Tine înainte de a fi lumea". (Ioan 17, 5). Cu mai bine de șapte sute de ani înaintea primei Sale veniri, aceasta a fost astfel prezisă de cuvântul inspirat: "Și tu, Betleeme Efrata, măcar că ești prea mic între miile lui Iuda, totuși, din tine Îmi va ieși Cel care va stăpâni în Israel și a cărui origine este din timpuri străvechi din zilele veșniciei" (Mica 5,2). Știm că Hristos "a ieșit și vine de la Dumnezeu" (Ioan 8, 42), dar aceasta s-a întâmplat în timpul atât de îndepărtat din veșnicie, încât este cu mult deasupra înțelegerii umane.

ESTE HRISTOS DUMNEZEU?

În multe locuri din Biblie, Hristos este numit Dumnezeu. Psalmistul spune: "Dumnezeu, da, chiar Dumnezeu, Domnul a vorbit și a chemat pământul, de la răsăritul soarelui până la asfințitul lui. Din Sion, perfecțiunea frumuseții, de acolo a strălucit Dumnezeu. Dumnezeu nostru va veni și nu va tăcea; focul va mistui înaintea Lui și o furtună puternică va fi împrejurul Lui. El va striga spre ceruri, sus, și spre pământ, ca să judece pe poporul Său: "Adunați-Mi pe credincioșii Mei, care au făcut legământ cu Mine prin jertfă! Atunci cerurile vor vesti dreptatea Lui căci Dumnezeu însuși este cel ce judecă" (Psalmul 50,1-6).

Că acest pasaj face referire la Hristos, poate fi știut (1) prin faptul deja învățat, că toată judecata a fost încredințată Fiului; și (2) prin faptul că, la a doua Sa venire, El Își va trimite îngerii să-i adune laolaltă pe aleșii Săi din cele patru vânturi (Matei 24,31). "Dumnezeul nostru va veni și nu va tăcea". Și nu va tăcea, pentru că atunci când Domnul Isus va coborî din ceruri o va face "cu un strigăt, cu glasul arhanghelului, și cu trâmbița lui Dumnezeu" (1 Tesaloniceni 4,16). Acest strigăt va fi glasul Fiului lui Dumnezeu, care va fi auzit de toți cei aflați în mormintele lor, și care-i va face să iasă afară din ele. (Ioan 5, 28.29). Împreună cu cei neprihăniți, găsiți în viață, ei vor fi răpiți să-L întâmpine pe Domnul în văzduh spre a fi cu El pentru totdeauna; aceasta va constitui "strângerea noastră laolaltă la El" (2 Tesaloniceni 2,1). Compară cu Psalmul 50,5; Matei 24,31 și 1 Tesaloniceni 4,16.

"Un foc va mistui înaintea Lui și o furtună puternică va fi împrejurul Lui", pentru că, atunci când Domnul Isus va fi descoperit din ceruri cu îngerii Săi puternici, aceasta va fi „într-o flacără de foc, aducând răzbunare peste cei care nu cunosc pe Dumnezeu și peste cei care nu ascultă de Evanghelia Domnului nostru Isus Hristos" (2 Tesaloniceni 1, 8). Deci știm că Psalmul 50,1-6 este o descriere vie a celei de-a doua veniri a lui Hristos, pentru salvarea poporului Său. Când va veni, El va fi asemenea "Dumnezeului prea puternic"(compară cu Habacuc 3).

Acesta este unul din titlurile ce I se cuvin. Cu mult înainte primei veniri a lui Hristos, profetul Isaia a vorbit aceste cuvinte de mângâiere, lui Israel: "Căci un copil ni s-a născut, un Fiu ni s-a dat și domnia va fi pe umărul Lui; Îl vor numi 'Minunat, sfântuitor, Dumnezeu puternic, Părintele veșniciei, Prinț al păcii'" (Isaia 9, 6).

Acestea nu sunt doar cuvintele lui Isaia; ele sunt cuvintele Duhului lui Dumnezeu. Dumnezeu, în adresare directă către Fiul Său, L-a numit pe Acesta cu același titlu. În Psalmul 45,6, citim aceste cuvinte: "Scaunul Tău de domnie, Dumnezeule, este veșnic; sceptrul împărăției Tale este un sceptru de dreptate". Cititorul neatent poate lua acest pasaj ca pe o simplă rugăciune a psalmistului către Dumnezeu; dar când ne întoarcem în Noul Testament, descoperim că este mult mai mult. Dumnezeu Tatăl este cel care vorbește aici și Se adresează Fiului, numindu-L Dumnezeu (vezi Evrei 1,1.8).

Acest nume nu a fost dat ca o consecință a unei mari realizări, ci este al Lui prin drept de moștenire. Vorbind despre puterea și măreția lui Hristos, autorul scrisorii către Evrei spune că El a fost făcut cu mult mai presus de îngeri, deoarece "El a moștenit un Nume mult mai minunat decât al lor" (Evrei 1,4). Un fiu este totdeauna îndreptățit să poarte numele tatălui; și Hristos, ca "singurul Fiu născut din Dumnezeu", este la fel de îndreptățit să poarte același nume cu Tatăl. Un fiu, de asemenea, este într-o măsură mai mică sau mai mare o copie a tatălui; el are, într-un anumit grad, trăsăturile fizice și caracteristicile personale ale tatălui său, dar nu în mod desăvârșit, pentru că nu există o copie fidelă în întreaga omenire. Nu există nici o imperfecțiune în Dumnezeu sau în vreo lucrare de-a Sa; și astfel, Hristos este "reprezentarea exactă" a Ființei lui Dumnezeu (Evrei 1,3). Ca Fiul al lui Dumnezeu, existent prin Sine Însuși, El are în mod natural toate atributele Divinității.

Este adevărat că Dumnezeu are mulți fii; dar Hristos este "singurul Fiu născut din Dumnezeu" și de aceea e Fiul lui Dumnezeu într-un fel în care nici o altă ființă nu a fost și nu va fi vreodată. Îngerii sunt fii ai lui Dumnezeu, așa cum era și Adam (Iov 38,7; Luca 3,38) prin creațiune. Creștinii sunt fiii lui Dumnezeu prin înfiere (Romani 8,14.15); dar Hristos este Fiul lui Dumnezeu prin naștere. Autorul epistolei către Evrei arată mai departe că poziția Fiului lui Dumnezeu nu este una la care a fost înălțat, ci este una pe care o deține pe drept. El spune că Moise a fost credincios în toată casa lui Dumnezeu, ca servitor, "dar Hristos este credincios ca Fiu peste casa Lui"(Evrei 3,6). Și, de asemenea, Hristos este Ziditorul casei (versetul 3). El este Cel care zidește templul Domnului și poartă slava (Zaharia 6,12.13).

Hristos Însuși a predicat, în modul cel mai categoric, că El este Dumnezeu. Când tânărul a venit și L-a întrebat: "Bunule Învățător, ce să fac ca să moștenesc viața veșnică?", Isus, înainte să-i răspundă la întrebare, a spus: "Pentru ce Mă numești bun? Nimeni nu este bun decât Unul Singur, Dumnezeu". (Marcu 10, 17.18). Ce a vrut Isus să spună prin aceste cuvinte? A vrut oare să nege epitetul care I-a fost adresat? A vrut oare să dea de înțeles că nu era bun în mod absolut? Era oare aceasta o modestă tăgăduire a Lui Însuși? Nici vorbă, pentru că Hristos era bun în mod absolut.

Evreilor, care permanent urmăreau să vâneze greșeli cu care să-L acuze, le-a spus cu îndrăzneală: "Cine dintre voi Mă poate dovedi de păcat?" (Ioan 8, 46). În toată națiunea iudaică nu se găsea nici un om care să-L fi văzut vreodată făcând un lucru sau să-L fi auzit pronunțând un cuvânt care să pară doar rău; și aceia care au fost nevoiți să-L condamne au putut-o face decât tocmind martori mincinoși care să mărturisească strâmb împotriva Lui. Petru spune că "El n-a făcut păcat și în gura Lui nu s-a găsit viclenie" (1 Petru 2,22). În 2 Corinteni 5,21, apostolul Pavel spune despre El că "n-a cunoscut păcat". De asemenea, psalmistul mărturisește: "El e Stâncă mea, în care nu este nedreptate" (Psalmul 92,15). Iar apostolul Ioan spune: "Și știți că El S-a arătat ca să ia păcatele; și în El nu este păcat" (1 Ioan 3,5).

Hristos nu Se poate nega pe Sine Însuși, de aceea El nu putea spune că nu este bun. El a fost și este foarte bun, este desăvârșirea bunătății. Și de vreme ce nimeni nu este bun decât Dumnezeu, și Hristos este bun, înseamnă că Hristos este Dumnezeu, și aceasta este ceea ce a vrut să-l învețe pe tânăr.

Același lucru i-a învățat și pe discipoli. Când Filip I-a spus lui Isus: "Arată-ne pe Tatăl și ne este de ajuns", Isus i-a răspuns: "De atâta vreme sunt cu voi și nu M-ai cunoscut, Filip? Cine M-a văzut pe Mine a văzut pe Tatăl. Cum zici tu: "Arată-ne pe Tatăl?" (Ioan 14,8,9). Acest lucru este destul de accentuat ca și atunci când spune: "Eu și Tatăl una suntem" (Ioan 10,30). Hristos era cu adevărat Dumnezeu; și atunci când, aici printre oameni, I S-a cerut să-L arate pe Tatăl, El a putut spune: Priviți-Mă pe Mine. Și aceasta ne amintește de afirmația pe care a făcut-o Tatăl, când a adus în lume pe Cel Întâi născut: "Toți îngerii lui Dumnezeu să I se închine" (Evrei 1,6). Și nu doar atunci când S-a împărțit din slava Tatălui era El îndreptățit să primească închinarea, dar chiar și atunci când a venit ca un prunc în Betleem, îngerilor li s-a spus să I se închine.

Iudeii au înțeles învățătura pe care o dădea Hristos despre Sine Însuși. Când El a declarat că era una cu Tatăl, iudeii au luat pietre ca să arunce în El; și când El i-a întrebat pentru care din lucrările Sale bune au de gând să-L lovească cu pietre, ei au răspuns: "Nu pentru o lucrare bună aruncăm noi cu pietre în Tine, ci pentru hulă și pentru că Tu; care ești un om, Te faci pe Tine Însuși, Dumnezeu" (Ioan 10,33). Dacă Isus ar fi fost, așa după cum Îl priveau ei, un simplu om, cuvintele Sale ar fi fost într-adevăr o hulă; dar El era Dumnezeu.

Scopul venirii lui Hristos pe pământ a fost acela de a-L descoperi pe Dumnezeu oamenilor, așa încât ei să poate veni la El. Astfel, apostolul Pavel spune: "Dumnezeu era în Hristos, împăcând lumea cu Sine" (2 Corinteni 5,19); iar în Evanghelia după Ioan citim despre Cuvântul care era Dumnezeu, că "a devenit trup" (Ioan 1,1,14). Tot în legătură cu aceasta, se susține că "Nimeni n-a văzut vreodată pe Dumnezeu; singurul Lui Fiu, care este în sânul Tatălui, Acela L-a făcut cunoscut" (Ioan 1;18).

Rețineți expresia "singurul Lui Fiu care este în sânul Tatălui". El Își are reședința acolo, și El cu siguranță a rămas acolo, luând parte la Guvernarea Divină și când a fost în ceruri, și când a venit pe pământ. Folosirea timpului prezent implică existența permanentă și arată aceeași idee conținută în afirmația lui Isus către iudei: "Mai înainte de a fi fost Avraam, Eu sunt" (Ioan 8,58). Și aceasta arată din nou identitatea Sa cu Cel care i-a apărut lui Moise în rugul aprins și care a declarat că numele Său este "Eu sunt Cel ce sunt".

Și, în cele din urmă, avem cuvintele inspirate ale apostolului Pavel, referitoare la Isus Hristos, din care aflăm: "Căci Dumnezeu a vrut ca toată plinătatea să locuiască în El" (Coloseni 1,19). Dar ce este această plinătate care locuiește în Hristos aflăm din următorul capitol, unde ni se spune: "Căci în El locuiește trupește toată plinătatea Dumnezeirii" (Coloseni 2,9). Aceasta este cea mai perfectă și mai clară afirmare a faptului că Hristos posedă în mod natural toate atributele divine, fapt ce va apărea foarte clar de îndată ce vom începe să-L privim.

HRISTOS – CREATOR

Imediat după des folositul text care ne spune că Hristos, Cuvântul, este Dumnezeu, citim că "Toate au fost făcute prin El și nimic din ce a fost făcut, n-a fost făcut fără El" (Ioan 1,3). Nici un argument nu poate face această afirmație mai clară decât este, fapt pentru care vom trece la cuvintele din Evrei 1,14. "Dumnezeu, la sfârșitul acestor zile, ne-a vorbit în persoana Fiului, pe care L-a pus moștenitor al tuturor lucrurilor și prin care a făcut și veacurile. El, care este strălucirea slavei Lui și reprezentarea exactă a Ființei Lui, și care susține toate lucrurile cu cuvântul puterii Sale, a făcut prin Sine curățirea păcatelor și S-a așezat la dreapta mării, în locurile prea înalte, luând un loc cu atât mai presus de îngerii, cu cât a moștenit un nume mult mai minunat decât al lor".

Cu mult mai accentuate decât acestea sunt cuvintele apostolului Pavel, adresate colosenilor, când vorbește despre Hristos ca fiind Cel prin care avem răscumpărarea. Pavel vorbește despre El ca despre Cel care este "chipul Dumnezeului Celui nevăzut, Cel întâi-născut peste toată creația; și pentru că prin El au fost create toate lucrurile, cele care sunt în ceruri și pe pământ, cele văzute și cele nevăzute, fie scaune de domnii, fie domnii, fie căpetenii, fie autorități. Toate lucrurile au fost create prin El și pentru El. El este mai înainte de toate și toate se mențin prin El".

Acest text minunat ar trebui să fie studiat cu atenție și să fie adesea subiect de meditație. Nu există nici un lucru în univers pe care Hristos să nu-l fi creat. El a făcut totul în ceruri și totul pe pământ; El a făcut toate cele văzute și cele nevăzute; scaunele de domnie și domniile, căpeteniile și autoritățile din ceruri existența lor depinde numai de El. Și cum El este înainte de toate lucrurile, dar și creatorul acestora, tot așa, prin El, toate lucrurile sunt susținute: Acesta este echivalentul a ceea ce se spune în Evrei 1,3, și anume că El "susține toate lucrurile cu cuvântul puterii Sale". Doar printr-un cuvânt au fost făcute cerurile și tot prin acest cuvânt El le menține la locul lor și le protejează de distrugere.

În legătură cu aceasta, nu putem trece peste Isaia 40,25.26: "Cu cine Mă veți asemăna, ca să fiu deopotrivă cu el? zice Cel Sfânt. 'Ridicați-vă ochii și priviți! Cine a creat aceste lucruri? Cine a făcut să meargă după număr, în șir oștirea lor?' El le cheamă pe toate pe nume; așa de mare e puterea și tăria Lui, că una nu lipsește". Sau, așa după cum traducerea ebraică îl redă mai energic, "Nimic nu poate scăpa de El, Cel plin de măreție și foarte puternic". Că Hristos este Cel Sfânt, care astfel cheamă pe nume oștirile cerești și le menține în locurile lor, este evident și în alte părți ale aceluiasi capitol. El este Cel înaintea căruia s-a spus: "Pregătiți în pustie calea Domnului, neteziți în locurile uscate un drum pentru Dumnezeu nostru!" (Isaia 40,3). El este Cel care vine cu o mână puternică, având cu El răsplata; Cel care, asemenea păstorului, își hrănește turma, purtându-i pe mieluși la sânul Său. Încă o afirmație referitoare la Hristos - Creator și este de ajuns. Aceasta este mărturisirea Tatălui Însuși. În primul capitol din Epistola către Evrei, citim că Dumnezeu ne-a vorbit prin Fiul Său și că a spus despre El: "Toți îngerii să I se închine"; iar despre îngeri a spus: "Cel care face îngerii Săi din vânturi și slujitorii săi dintr-o flacără de foc". Din nou, Fiului Său îi spune: "Scaunul Tău de domnie, Dumnezeule, este în veci de veci, sceptra împărăției Tale este un sceptra de dreptate"; Și Dumnezeu spune mai departe: "La început, tu, Doamne, ai întemeiat pământul; și cerurile sunt lucrarea mâinilor Tale" (Evrei 1,8-10). Aici îl găsim pe Tatăl adresându-I-Se Fiului, ca lui Dumnezeu, spunându-I: "Tu ai întemeiat pământul și cerurile sunt lucrarea mâinilor Tale". Când Tatăl Însuși dă onoare Fiului Său, ce este omul ca să se abțină de la acest lucru ? Cu aceasta, putem foarte bine să dăm o mărturie categorică, referitoare la divinitatea lui Hristos și la faptul că El este Creatorul tuturor lucrurilor. Ar fi necesar aici un cuvânt de precauție. Nimeni să nu-și imagineze că noi am ridica pe Hristos la importanța Tatălui sau că L-am ignora pe Tatăl. Nu poate fi vorba de așa ceva, pentru că interesele lor sunt comune. Noi Îl slăvim pe Tatăl, slăvind-L pe Fiul. Suntem atenți la cuvintele lui Pavel, care spune că "totuși, pentru noi nu este decât un singur Dumnezeu: Tatăl, de la care vin toate lucrurile, și prin El și noi" (1 Corinteni 8,6). Așa cum a citat deja, că prin El, Dumnezeu a făcut lucrurile, toate acestea provin, în cele din urmă, de la Dumnezeu Tatăl; chiar Hristos Însuși a provenit și a apărut de la Tatăl; dar așa l-a plăcut Tatălui, ca în El să locuiască toată plinătatea și ca să fie Agentul direct, în orice act al creației. Scopul nostru în această expunere este să stabilim poziția de drept a lui Hristos, de egalitate cu Tatăl, pentru ca puterea Sa de a răscumpăra să poată fi mai bine apreciată.

ESTE HRISTOS O FIINȚĂ CREATĂ?

Înainte de a trece la câteva lecții practice, pe care le vom învăța din aceste adevăruri, trebuie să ne oprim pentru câteva momente asupra unei păreri care, cu toată sinceritatea, este împărtășită de mulți, care cu nici un chip nu L-ar dezonoara pe Hristos de bună voie, dar care, de fapt, Îi neagă divinitatea. Este vorba despre ideea că Hristos este o ființă creată, care, prin buna plăcere a lui Dumnezeu, a fost înălțat la actuala Sa poziție nobilă. Nimeni care îmbrățișează acest punct de vedere nu e posibil să aibă o concepție justă despre poziția înaltă pe care Hristos o ocupă cu adevărat.

Problema în discuție este construită pe înțelegerea greșită a unui singur text, și anume Apocalipsa 3,14: "Și îngerului bisericii din Laodicea, scrie-i: 'Iată ce zice Cel ce este Amin, Martorul credincios și adevărat, începutul creației lui Dumnezeu'. Acest verset este greșit interpretat în sensul că Hristos este prima ființă, pe care a creat-o Dumnezeu; și că munca de creație a lui Dumnezeu a început cu El. Dar acest punct de vedere contrazice Scriptura care declară că Hristos Însuși a creat toate lucrurile. A spune că Dumnezeu Și-a început lucrarea de creație, creându-L pe Hristos, înseamnă a-L lăsa pe Hristos cu totul în afara creației.

Cuvântul "începutul" în limba greacă este *arche*, însemnând atât "conducător", cât și "căpetenie". El apare în cuvinte ca "arhiepiscop" sau "arhanghel". Să luăm ultimul cuvânt. Hristos este Arhanghelul (vezi Iuda 9; Tesaloniceni 4,16; Ioan 5,28.29; Daniel 10, 21). Aceasta nu înseamnă că El este primul dintre îngeri, pentru că El nu este înger, ci este mai presus de ei (Evrei 1,4). Aceasta înseamnă că El este conducătorul sau prințul îngerilor, așa după cum și arhiepiscopul este capul episcopilor. Hristos este conducătorul îngerilor (vezi Apocalips 19,11-14). El este Cel ce a creat pe îngeri (Coloseni 1,16); astfel, afirmația că El este începutul sau capul creației lui Dumnezeu înseamnă că începuturile creației se găsesc în El; pentru că, așa cum El Însuși spune, este Alfa și Omega, începutul și sfârșitul, cel dintâi și cel de pe urmă (Apocalips 21,G; 22, 13). El este sursa în care toate lucrurile își au originea. Nici nu ar trebui să ne imaginăm măcar că Hristos este creatură, pentru că Pavel Îl numește în Coloseni 1, 15: "Cel întâi-născut peste toată creația", pentru că în următoarele versete Îl prezintă a fi Creator și nu creatură: "Pentru că prin El au fost create toate lucrurile, cele care sunt în ceruri și pe pământ, cele văzute și nevăzute, fie scaune de domnii, fie domnii, fie căpetenii, fie autorități. Toate lucrurile au fost create prin El, și pentru El. El este mai înainte de toate, și toate se mențin prin El" (versetele 16, 17). Acum, dacă El a creat tot ceea ce a fost vreodată creat și a existat înaintea tuturor lucrurilor create, este evident că El Însuși nu face parte dintre acestea. El este mai presus de toată creația, și nu o parte a ei.

Scripturile declară că Hristos este "singurul Fiu născut din Dumnezeu". El este născut, nu creat. Nu are nici un rost să ne întrebăm cum a fost născut, pentru că, nici dacă ni s-ar spune, mințile noastre nu ar putea pricepe. Profetul Mica ne spune tot ceea ce putem ști despre acest lucru, în următoarele cuvinte: "Și tu, Betleeme Efrata, măcar că ești prea mic între miile lui Iuda, totuși din tine Îmi va ieși Cel care va stăpâni în Israel și a cărui origine este din timpuri străvechi, din zilele veșniciei" (Mica 5,2). A fost un timp când Hristos a provenit și a apărut din Dumnezeu, din sânul Tatălui (Ioan 8, 42; 1, 18). Dar aceasta s-a petrecut într-un timp atât de îndepărtat, în veșnicii, încât pentru o inteligență limitată este practic fără început.

Astfel, adevărul este că Hristos este un Fiu născut și nu creat. El a moștenit un Nume mult mai minunat decât al

îngerilor. El este "Fiu peste casa Lui" (Evrei 1,4; 3,6). Și, de vreme ce este singurul Fiu născut din Dumnezeu, El este chiar esența și natura lui Dumnezeu și posedă prin naștere toate atributele divine, pentru că Tatălui I-a făcut plăcere ca Fiul Său să fie "reprezentarea exactă a Ființei Lui, strălucirea slavei sale" (Evrei 1,3) și să fie "umplut cu plinătatea Dumnezeirii" (Coloseni 2,9). Astfel, El are "viața în Sine Însuși". El posedă nemurirea în dreptul său și o poate oferi și altora. Viața există în El, astfel că nu-I poate fi luată. Dar renunțând de bună voie la ea, El poate intra din nou în posesia ei. Cuvintele Lui sunt acestea: "Din pricina aceasta Tatăl Mă iubește: pentru că Îmi dau viața, ca iarăși s-o iau. Nimeni nu Mi-o ia, ci o dau Eu de la Mine Însumi. Am putere s-o dau și am putere s-o iau iarăși. Această poruncă am primit-o de la Tatăl Meu" (Ioan 10,17.18).

Dacă cineva caută nod în papură, întrebând cum putea fi Hristos nemuritor și totuși să moară, tot ce putem răspunde este că nu știm. Noi nu avem dreptul să măsurăm infinitul. Nu putem înțelege cum Hristos a putut fi Dumnezeu, la început, împărțându-se în mod egal slava Tatălui, înainte de a fi lumea, și totuși să Se nască ca un prunc în Betleem. Taina întrupării este tot atât de mare ca și taina răstignirii și a învierii. Nu putem înțelege cum a putut fi Hristos Dumnezeu și totuși a devenit om de dragul nostru. Nu putem înțelege cum a putut crea lumea din nimic, nici cum poate învia El morții, și nici cum lucrează la inimile noastre prin Duhul Său; totuși, noi credem și știm aceste lucruri. Ar fi suficient pentru noi să acceptăm ca adevărate aceste lucruri pe care Dumnezeu le-a descoperit, fără să ne încăpățânăm asupra unor lucruri pe care nici mintea îngerilor nu le poate pricepe. Așadar, ne bucurăm în infinita putere și slavă despre care Scripturile spun că aparțin lui Hristos, fără să ne mai chinăm mințile noastre limitate, încercând să dăm o explicație infinitului.

În cele din urmă, noi cunoaștem divina unitate a Tatălui cu Fiul, din faptul că amândoi au același Duh. Pavel, după ce spune că cei ce sunt în firea păcătoasă nu pot să placă lui Dumnezeu, continuă: "Voi însă nu sunteți în firea păcătoasă, ci în Duhul, dacă Duhul lui Dumnezeu locuiește în adevăr în voi. Dar, dacă n-are cineva Duhul lui Hristos, nu este al Lui" (Romani 8,9). Aici, găsim că Duhul Sfânt este atât Duhul lui Dumnezeu, cât și Duhul lui Hristos. Hristos "este în sânul Tatălui"; fiind în mod natural de origine divină și având viața în El Însuși, El este potrivit numit Iehova, Cel ce există prin Sine Însuși și este astfel denumit în Ieremia 23,5.6, unde se spune că vlăstarul drept, care va face dreptate și judecată pe pământ, va fi cunoscut sub numele de IEHOVAH TSIDEKENU - Domnul neprihănirea noastră.

De aceea, nici unul din cei care nu-L slăvesc pe Hristos să nu-I dea mai puțină cinste acestuia decât Îi dau lui Dumnezeu Tatăl, pentru că aceasta L-ar dezonora, pe drept, pe Dumnezeu foarte mult. Dar toți, împreună cu îngerii din ceruri, să ne închinăm Fiului, fără a ne teme că ne închinăm creaturii, în locul Creatorului. Și acum, că problema divinității lui Hristos este proaspătă în mințile noastre, să nu întârziem în a lua aminte la minunata istorie a umilinței Sale.

DUMNEZEU - MANIFESTAT ÎN TRUP

"Și Cuvântul a devenit trup și a locuit printre noi" (Ioan 1,14).

Nici un cuvânt nu poate arăta mai lămurit că Hristos a fost atât Dumnezeu, cât și om. De la bun început, fiind Dumnezeu, El a luat asupra Sa natura umană și a trecut printre oameni ca oricare alt muri-tor, cu excepția acelor timpuri când divinitatea Sa a străfulgerat în afară, așa cum s-a întâmplat cu ocazia curățirii templului sau atunci când cuvintele Sale arzătoare, exprimând adevărul, i-a determinat chiar și pe dușmanii Săi să mărturisească: "Nici un om n-a vorbit vreodată ca acest om".

Umlința pe care Hristos a luat-o de bună voie asupra Sa este cel mai bine exprimată de Pavel, în Epistola adresată filipenilor: "Să aveți în voi gândul acesta, care era și în Hristos Isus: El măcar că avea chipul lui Dumnezeu, totuși n-a socotit ca un lucru de apucat să fie deopotrivă cu Dumnezeu, ci S-a dezbrăcat pe Sine Însuși și a luat chip de rob, făcându-Se asemenea oamenilor. La înfățișare a fost găsit ca un om, S-a smerit și S-a făcut ascultător până la moarte, și încă moarte de cruce" (Filipeni 2,5-8).

Evocarea anterioară face acest text mult mai complet decât este în versiunea King James. Ideea este aceea că, deși Hristos avea chipul lui Dumnezeu, fiind "strălucirea slavei Lui și reprezentarea exactă a Ființei Lui" (Evrei 1,3), având toate atributele lui Dumnezeu, fiind conducătorul Universului, și Cel căruia tot cerul ar fi bucuros să I se închine, El nu s-a gândit că vreunul din aceste lucruri este de dorit, atâta timp cât oamenii erau pierduți și fără putere. El nu putea să Se bucure de slava Sa, în timp ce omul era un proscris fără speranță. Astfel, El S-a golit de Sine Însuși, a renunțat la bogățiile și slava Sa, luând asupra Lui natura omului pentru a-I putea răscumpăra. Astfel putem înțelege unitatea lui Hristos cu Tatăl, din afirmația: "Tatăl Meu este mai mare decât Mine".

Este imposibil pentru noi să înțelegem cum Hristos - ca Dumnezeu - a putut să Se umilească până la a muri pe cruce și este nefolositor pentru noi să facem speculații pe marginea acestui lucru. Tot ceea ce putem face este să acceptăm faptele așa cum sunt descrise în Biblie. Dacă cititorului i se pare dificil să îmbine unele afirmații din Biblie, referitoare la natura lui Hristos, el să-și amintească că acest lucru ar fi imposibil să fie exprimat în termeni pe care mintea umană limitată ar putea să-i înțeleagă pe deplin.

După cum a altoi neamurile păgâne la trunchiul sănătos al lui Israel este împotriva legilor naturale, tot astfel, multe din soluțiile divine sunt un paradox pentru înțelegerea noastră.

Alte texte biblice, pe care le vom cita, ne vor arăta natura umană a lui Hristos și ceea ce înseamnă aceasta pentru

noi. Am citit deja că "Cuvântul a devenit trup" și acum vom citi ce spune Pavel referitor la natura celui trup: "Căci - lucru cu neputință Legii, întrucât firea pământească o făcea fără putere - Dumnezeu a osândit păcatul în firea pământească, trimițând, din pricina păcatului, pe însuși Fiul Său într-o fire asemănătoare cu a păcatului; pentru ca porunca Legii să fie împlinită în noi, care trăim nu după îndemnul firi pământești ci după îndemnul Duhului"(Romani 8, 3.4).

Un mic raționament ar fi suficient pentru a arăta că, dacă Hristos a luat asupra Sa asemănarea naturii umane, pentru a-l răscumpăra pe om, trebuie să Se fi întrupat în firea omului păcătos, pentru că pe acesta a venit să-l răscumpere. Moartea nu a avut nici o putere asupra omului neprihănit, așa cum era Adam în Eden; și nu ar fi avut nici asupra lui Hristos, dacă Domnul nu ar fi luat asupra Sa fărădelegile noastre, ale tuturor. Mai mult, faptul că Hristos a luat asupra Sa natura căzută, deci nu aceea a unei ființe neprihănite, ci a unui om păcătos, ceea ce înseamnă că natura umană pe care Și-a asumat-o avea toate slăbiciunile și tendințele păcătoase care înrobesc natura umană căzută, este arătat de afirmația că El "a fost făcut din sămânța lui David după trup" (Romani 1,3). David avea toate pasiunile naturii umane. El spune despre sine însuși: "Iată că sunt născut în neleguire, și în păcat m-a zămislit mama mea" (Psalmul 51,5).

Următoarea afirmație din Epistola către Evrei este foarte clară: "Căci negreșit, nu în ajutorul îngerilor vine El, ci în ajutorul seminției lui Avraam. Prin urmare, a trebuit să Se asemene fraților Săi în toate lucrurile, ca să poată fi, în ce privește legăturile cu Dumnezeu, un mare preot milos și vrednic de încredere, ca să facă ispășire pentru păcatele norodului. Și prin faptul că El Însuși a fost ispitit în ceea ce a suferit, poate să vină în ajutorul celor ce sunt ispitiți" (Evrei 2, 16-18).

Dacă El a fost făcut asemănător fraților Săi în toate lucrurile, atunci trebuie să fi suferit toate slăbiciunile și să fi fost subiectul tuturor ispitelor, asemenea fraților Săi. Încă două texte care întăresc această afirmație vor fi dovezi suficiente. Să cităm mai întâi 2 Corinteni 5, 21: "Pe Cel ce n-a cunoscut nici un păcat, El L-a făcut păcat pentru noi, ca noi să fim neprihănirea lui Dumnezeu în El".

Această afirmație este mult mai puternică decât aceea că El a fost făcut "asemenea firii păcătoase". El a fost făcut păcat. Aici găsim aceeași taină ca și în faptul că Fiul lui Dumnezeu a trebuit să moară. Mielul fără cusur al lui Dumnezeu, care nu a cunoscut păcatul, a fost făcut păcat. Fără păcat, nefiind considerat un păcătos, dar totuși luând asupra Sa natura păcătoasă. A fost făcut păcat, pentru ca noi să putem fi făcuți neprihăniri. Astfel, Pavel spune Galatenilor că "Dumnezeu a trimis pe Fiul Său, născut din femeie, născut sub Lege, ca să răscumpere pe cei ce erau sub Lege, pentru ca să căpătăm înfierea" (Galateni 4, 4.5).

"Și prin faptul că El Însuși a fost ispitit în ceea ce a suferit, poate să vină în ajutorul celor ce sunt ispitiți"; "Căci n-avem un Mare Preot care să n-aibă milă de slăbiciunile noastre; ci unul care în toate lucrurile a fost ispitit ca și noi, dar fără păcat. Să ne apropiem dar cu deplină încredere de scaunul harului ca să căpătăm îndurare și să găsim har, pentru ca să fim ajutați la vreme de nevoie" (Evrei 2, 18; 4, 15.16).

Încă o observație, după care, vom putea învăța întreaga lecție pe care ar trebui să-o învățăm din faptul că "Cuvântul s-a făcut trup și a locuit printre noi". Cum se poate ca Hristos să fie "cuprins de slăbiciune" (Evrei 5, 2), și totuși să nu cunoască nici un păcat? Unii cititori ar putea crede că am sub-apreciat caracterul lui Isus, aducându-L la nivelul omului păcătos. Din contră, noi nu am făcut altceva decât să înălțăm "puterea Divină" a binecuvântatului nostru Salvator, care El Însuși, de bunăvoie, S-a coborât la nivelul omului păcătos pentru a-l ridica pe om la curăția Sa fără pată, pe care a reținut-o în condițiile cele mai potrivnice. Natura umană doar a ascuns-o pe cea divină, prin care Hristos era inseparabil în legătură cu Dumnezeul nevăzut și care era mai mult decât capabilă să reziste cu succes la slăbiciunile firii. În toată viața Sa a fost o luptă. Trupul, călăuzit de dușmanul neprihănirii, L-a ispitit să păcătuiască, dar natura Sa divină niciodată nu a nutrit pentru o clipă un gând rău și nici puterea Sa divină nu a șovăit vreun moment. Suferind în trup tot ceea ce omul poate suferi, El S-a reîntors la tronul Tatălui la fel de curat ca și atunci când a părăsit curți-le cerești. Când Se afla în mormânt, sub puterea morții "era cu neputință să fie biruit de ea", pentru că El "nu a cunoscut nici un păcat".

Dar cineva ar putea spune: "Nu văd în asta nici o mângâiere pentru mine. Este adevărat, am un exemplu, dar nu-l pot urma pentru că nu am puterea pe care a avut-o Hristos. El era Dumnezeu chiar în timp ce Se afla pe pământ; eu nu sunt decât un om". Dar și tu poți avea aceeași putere pe care a avut-o El, dacă o dorești. El a fost "cuprins de slăbiciune", dar "nu a păcătuit", pentru că puterea Sa divină a locuit permanent în El. Acum să citim și cuvintele inspirate ale apostolului Pavel și să aflăm ce privilegiu avem: "...Iată de ce, zic, îmi plec genunchii înaintea Tatălui Domnului nostru Isus Hristos, din care își trage numele orice familie, în ceruri și pe pământ, și-L rog, ca potrivit cu bogăția slavei Sale, să vă facă să vă întăriți în putere, prin Duhul Lui, în omul din lăuntru, așa încât Hristos să locuiască în inimile voastre prin credință; pentru ca, având rădăcina și temelie pusă în dragoste, să puteți pricepe împreună cu toți sfinții care este lărgimea, lungimea, adâncimea și înălțimea; și să cunoașteți dragostea lui Hristos, care întrece orice cunoștință, ca să ajungeți plini de toată plinătatea lui Dumnezeu" (Efeseni 3,14-19).

Cine ar putea cere mai mult? Hristos, în care a locuit trupește toată plinătatea lui Dumnezeu, poate locui în inimile noastre, pentru ca și noi să putem fii umpluți cu toată plinătatea lui Dumnezeu. Ce asigurare minunată! El este "atins cu simțământul slăbiciunii noastre".

Aceasta înseamnă că, suferind tot ceea ce firea păcătoasă a moștenit, El cunoaște totul despre aceasta și Se identifică atât de aproape cu copiii Săi, încât orice îi presează pe aceștia face aceeași impresie asupra Lui și El știe câtă putere divină este necesară pentru a-i rezista; și dacă noi dorim în mod sincer să ne lepădăm de poftele lumești și de

nesfințenie, El este în stare și nerăbdător să ne ofere o putere "mai mare decât am cere sau am gândi". Toată puterea care a locuit în Hristos, prin naștere, poate locui și în noi, prin harul Său, pentru că El ne-o oferă din plin.

Astfel, sufelele obosite, slabe și apăsate de păcat, să prindă curaj și să .vină „la tronul harului", unde pot fi sigure că vor găsi har care să le ajute la timpul nevoii, pentru că acea nevoie a simțit-o și Salvatorul nostru. El este "atins de simțământul slăbiciunii noastre"

Dacă ar fi suferit doar acum o mie opt sute de ani, ne-am putea teme că a uitat unele din slăbiciunile noastre; dar nu, chiar ispita care apasă asupra ta Îl atinge și pe El. Rănilor Lui sunt totdeauna proaspete și El trăiește totdeauna pentru a mijloci pentru tine.

Ce posibilități minunate are creștinul! La ce ni-vel înalt de sfințenie poate ajunge acesta! Indiferent cât de mult ar lupta Satana contra lui, atacându-l cu ispite în punctele cele mai slabe, el poate sta la adăpostul Celui prea-puternic Si poate fi umplut cu plinătatea puterii lui Dumnezeu. Cel ce este mai puternic decât Satana poate locui permanent în inima creștinului; și astfel, privind la atacurile Satanei ca dintr-o fortăreață puternică, poate spune: "Pot totul în Hristos care mă întărește".

LECȚII PRACTICE IMPORTANTE

A-L considera pe Hristos Dumnezeu și Crea-tor nu este doar o teorie frumoasă sau o simplă dog-mă. Fiecare doctrină a Bibliei este pentru folosul nostru practic și ar trebui studiată în acest scop. Să vedem mai întâi ce relație există între această doctrină și porunca centrală a Legii lui Dumnezeu. În Geneza 2,1-3, citim următoarele cuvinte, care consemnează încheierea lucrării de creație: "Astfel au fost sfârșite cerurile și pământul și toată oștirea lor. În ziua a șaptea, Dumnezeu Și-a sfârșit lucrarea Lui pe care o făcuse. Dumnezeu a binecuvântat ziua a șaptea și a sfințit-o, pentru că în ziua aceasta S-a odihnit de toată lucrarea Lui pe care o zidise și o făcu-se: Traducerea ebraică a textului este mult mai literală: "Astfel au fost sfârșite cerurile și pământul și toată oștirea lor. Și Dumnezeu a terminat în ziua a șaptea lucrarea Lui pe care o făcuse." Aceeași exprimare o găsim și în Exod 20,8-11. Astfel descoperim că, așa după cum este și firesc, Același care a creat S-a și odihnit. Cel care a lucrat șase zile, creând pământul, S-a odihnit în ziua a șaptea, binecuvântând-o și sfințind-o. Dar noi am aflat deja că Dumnezeu Tatăl a creat toate lucrurile prin Fiul Său, Isus Hristos și că Hristos a creat tot ceea ce există. Concluzia este inevitabilă: Hristos S-a odihnit în ziua a șaptea, la sfârșitul celor șase zile ale creației, binecuvântând și sfințind această zi. Astfel, a șaptea zi este în mod absolut ziua Domnului. Când Mântuitorul a spus fariseilor arțăgoși: "Căci Fiul omului este Domn chiar și al Sabatului" (Matei 12,8), El Și-a declarat stăpânirea asupra aceleiași zile pe care ei o țineau formal, exprimând acest lucru în cuvinte care arătau că El considera această zi un semn distinctiv al autorității Sale, ceea ce demonstrează că El este mai mare decât templul. Astfel, a șaptea zi este ziua hotărâtă de Dumnezeu în amintirea creației Sale. Este ziua cea mai onorată din toate zilele, de vreme ce rațiunea ei specială este să readucă în memorie puterea creatoare a lui Dumnezeu - singura dovadă dată omului cu privire la divinitatea Lui. Atunci când Hristos a spus că Fiul omului este și Domn al Sabatului, El a pretins înalta distincție de a fi Creatorul, despre a cărui activitate acea zi vorbește ca un memorial .

Ce vom răspunde atunci repetatei afirmații că Hristos a schimbat ziua Sabatului de la o zi care comemorează desăvârșirea creației la o zi care nu are nici o astfel de semnificație? Desigur, vom spune doar atât: că, pentru Hristos, a schimba sau a desființa Sabatul ar însemna să desființeze ceea ce noi numim divinitatea Sa. Dacă Hristos ar fi desființat Sabatul, El nu ar fi isprăvit munca mâinilor Sale și astfel ar fi lucrat împotriva Lui Însuși. Iar o împărăție dezbănată împotriva ei însăși nu poate dăinui. Dar Hristos "nu Se poate nega pe Sine Însuși" și de aceea El nu a schimbat nici o iotă din ceea ce El Însuși a hotărât, și ceea ce atestă divinitatea Sa Îl arată demn de onoare și mai presus de toți dumnezeii păgânilor. Ar fi fost la fel de imposibil pentru Hristos să schimbe Sabatul cum ar fi fost să schimbe adevărul că El a creat toate lucrurile în șase zile și S-a odihnit în ziua a șaptea.

Din nou, des repetatele declarații că Domnul este Creatorul sunt destinate a fi o sursă continuă de putere. Observați cum sunt legate creația și răscumpărarea, în primul capitol al Epistolei către Coloseni. Pentru a înțelege pe deplin ceea ce vrea el să spună, vom citi începând cu versetul 9 până la versetul 19:

"De aceea, și noi din ziua când am auzit aceste lucruri, nu încetăm să ne rugăm pentru voi și să cerem să vă umpleți de cunoștința voii Lui, în orice fel de înțelepciune și pricepere duhovnicească; pentru ca astfel, să vă purtați într-un chip vrednic de Domnul, ca să-I fiți plăcuți în orice lucru; aducând roade în tot felul de fapte bune, și crescând în cunoștința lui Dumnezeu; întăriți cu toată puterea, potrivit cu tăria slavei Lui, pentru orice răbdare și îndelungă răbdare, cu bucurie, mulțumind Tatălui, care v-a învrednicit să aveți parte de moștenirea sfinților, în lumină. El ne-a izbăvit de sub puterea întunericului, și ne-a strămutat în Împărăția Fiului dragostei Lui, în care avem răscumpărarea prin sângele Lui, iertarea păcatelor. El este chipul Dumnezeului celui nevăzut, cel întâi născut din toată zidirea. Pentru că prin El au fost făcute toate lucrurile care sunt în ceruri și pe pământ, cele văzute și cele nevăzute: fie scaune de domnii, fie dregătorii, fie domnii, fie stăpâniri. Toate au fost făcute prin El și pentru El. El este Capul trupului, al Bisericii. El este începutul, cel întâi născut dintre cei morți, pentru ca în toate lucrurile să aibă întâietatea. Căci Dumnezeu a vrut ca toată plinătatea să locuiască în El"

Nu este întâmplător faptul că minunata declarație referitoare la Hristos ca Creator este legată de afirmația ca în El avem răscumpărarea. Când apostolul își face cunoscută dorința ca noi să fim "întăriți cu toată puterea, potrivit cu tăria slavei Lui," el ne dă de înțeles care este această putere. Când ne spune despre eliberarea noastră de sub puterea întunericului, ne face să înțelegem ceva despre puterea Eliberatorului. Este în folosul nostru să ni se spună că Cel care

este capul Bisericii este Creatorul tuturor lucrurilor. Ni se spune că El "susține toate lucrurile cu Cuvântul puterii Lui" (Evrei 1,3), pentru ca noi să trăim cu asigurarea că:

"Mâna ce ține întreaga lume Îi apără și pe copiii Săi."

Observați legătura cu Isaia 40,26. Capitolul prezintă minunata înțelepciune și putere a lui Hristos, chemând pe nume toată oștirea cerului și ținându-le în locul lor, prin măreția puterii și tăriei Lui. Apoi, El întrebă: "Pentru ce zici tu, Iacove, pentru ce zici tu, Israele: "soarta mea este ascunsă dinaintea Domnului, și dreptul meu este trecut cu vederea înaintea Dumnezeului meu? Nu știi? N-ai auzit Dumnezeul cel veșnic, Domnul a făcut marginile pământului. El nu obosește, nici nu ostenește; priceperea Lui nu poate fi pătrunsă" (vers. 27.28). Din contră, "El dă tărie celui obosit și mărește

puterea celui ce cade în leșin". Puterea Lui constă, de fapt, în capacitatea de a crea ceva din nimic și de aceea El poate face minuni cu cei care nu au nici o putere. El poate transforma slăbiciunea în putere. Atunci; cu siguranță, orice servește spre a păstra în mintea noastră puterea creatoare a lui Hristos trebuie să tindă spre o reînnoire a puterii spirituale și a curajului.

Și chiar acesta este scopul Sabatului. Citiți Psalmul 92, care este un psalm pentru ziua Sabatului. Primele patru versete sunt acestea: "Frumos este să laudăm pe Domnul, și să mărim Numele Tău Prea Înalte, să vestim dimineața bunătatea Ta, și noaptea credincioșia Ta, cu instrumentul cu zece coarde și cu alăuta, în sunetele arfei. Căci Tu mă înveselești cu lucrările Tale, Doamne".

Ce legătură au aceste versete cu Sabatul? Tocmai faptul că Sabatul este memorialul creațiunii. Domnul spune: "Le-am dat și Sabatele Mele, să fie ca un semn între Mine și ei, pentru ca să știe că Eu sunt Domnul, care-i sfințesc" (Ezechiel 20,12).

Psalmistul a păstrat ziua Sabatului, așa cum a intenționat Dumnezeu, meditănd asupra creației și asupra nemaipomenitei puteri și bunătăți manifestate de Dumnezeu. Apoi, gândindu-se la acest lucru, și-a dat seama că Dumnezeu, care a îmbrăcat crinii cu o slava ce o întrece pe cea a lui Solomon, Se îngrijește cu mult mai mult de creaturile sale inteligente; uitându-se la cerurile care arătau puterea și slava lui Dumnezeu și dându-și seama că au fost aduse la viață din nimic, i-a venit în minte gândul încurajator, că aceeași putere va lucra în el și-l va elibera din neputința umană. De aceea el s-a bucurat și s-a minunat în fața lucrării mâinilor lui Dumnezeu. Cunoștința puterii lui Dumnezeu, pe care a dobândit-o în timp ce contempla creația, l-a umplut de curaj când și-a dat seama că aceeași putere era la dispoziția lui. El a primit această putere prin credință, obținând multe victorii datorită ei. Și acesta este scopul Sabatului: să aducă omului o cunoștință mântuitoare a lui Dumnezeu.

Cel mai susținut argument este acesta: (1) Credința în Dumnezeu se naște din cunoștința puterii Sale. Neîncrederea în El implică ignoranța capacității Sale de a-Și împlini făgăduințele; credința noastră în El trebuie să fie direct proporțională cu cunoștința noastră reală despre puterea Sa. (2) O contemplare inteligentă a creației lui Dumnezeu ne ajută să ne facem o adevărată concepție despre puterea Sa, pentru că "puterea Lui veșnică și dumnezeirea Lui se văd lămurit de la facerea lumii, când te uiți cu bă-gare de seamă la ele în lucrurile făcute de El" (Romani 1, 20). (3) Credința este cea care câștigă biruința (1 Ioan 5, 4); de aceea, de vreme ce credința vine în urma cunoașterii puterii lui Dumnezeu, din cuvântul Său și din lucrurile pe care le-a făcut, noi câștigăm biruința prin lucrările mâinilor Sale. Astfel, Sabatul, care este memorialul creațiunii, devine, dacă este observat așa cum se cuvine, un izvor pentru cea mai mare reîmprospătare a creștinului în lupta sa.

Aceasta este și semnificația din Ezechiel 20,12: "Le-am dat Sabatele Mele, să fie ca un semn între Mine și ei, pentru ca să știe că Eu sunt Domnul care-i sfințesc". Deci, cunoscând faptul că voia Domnului este sfințirea noastră (1 Tes. 4,3; 5,23.24), învățăm, prin însemnătatea Sabatului, că puterea lui Dumnezeu este cea care exercită această sfințire asupra noastră. Aceeași putere, prin care au fost create lumile, contribuie și la sfințirea celor ce strigă către Dumnezeu. Cu siguranță, când acest gând este pe deplin înțeles, el trebuie să aducă sufletului sincer bucurie și mângâiere în Domnul. În lumina aceasta putem aprecia Isaia 58,13.14: "Dacă îți vei opri piciorul în ziua Sabatului ca să nu-ți faci gusturile tale în ziua Mea cea sfântă; dacă Sabatul va fi desfătarea ta, ca să sfințești pe Domnul, slăvindu-L, și dacă-L vei cinsti, neurmând căile tale, neîndeletnicindu-te cu treburile tale și nededându-te la flecării, atunci te vei putea desfăta în Domnul." Și astfel, Sabatul este marele suport al pârgheii credinței, care înalță sufletul spre înălțimile tronului lui Dumnezeu, pentru a păstra comuniunea cu El.

Pentru a rezuma în câteva cuvinte, putem spune: puterea veșnică și dumnezeirea Domnului sunt descoperite în creație (Romani 1,20). Capacitatea de a crea este cea care măsoară puterea lui Dumnezeu. De aceea Evanghelia este puterea lui Dumnezeu spre mântuire (Romani 1,16). Evanghelia ne descoperă puterea prin care lumile au fost aduse la existență și care acum lucrează pentru mântuirea oamenilor. Este, deci, aceeași putere în ambele cazuri.

În lumina acestui mare adevăr, nu există loc de controversă în ceea ce privește răscumpărarea, ca fiind mai mare decât creația, pentru că răscumpărarea înseamnă creație (vezi 2 Corinteni 5,17; Efeseni 4,24).

Puterea răscumpărătoare este aceeași cu pute-rea creatoare; puterea lui Dumnezeu pentru mântuire este puterea care poate să ia nimicnicia umană și s-o facă ceea ce în veci va fi spre lauda slavei harului lui Dumnezeu. "Așa că, cei care suferă după voia lui Dumnezeu, să-și încredințeze sufletele credinciosului ziditor și să facă ce este bine".

HRISTOS - DĂTĂTORUL LEGII

"Căci Domnul este Judecătorul nostru, Domnul este Legiuitorul nostru, Domnul este Împăratul nostru: El ne mântuiește!" (Isaia 33,22).

Acum, trebuie să-L privim pe Hristos într-o nouă postură. Aceea care, în mod natural, rezultă din poziția Sa de Creator, pentru că Cel ce creează trebuie cu siguranță să își exercite autoritatea și controlul asupra a ceea ce creează. În Ioan 5,22.23, citim ceea ce Hristos Însuși spunea: "Tatăl nici nu judecă pe nimeni, ci toată judecata a dat-o Fiului, pentru ca toți să cinstească pe Fiul cum cinstesc pe Tatăl. Cine nu cinstește pe Fiul, nu cinstește pe Tatăl care L-a trimis". Așa cum Hristos Îl reprezintă pe Tatăl în creațiune, tot astfel El Îl reprezintă și în darea și executarea Legii. Câteva texte din Scriptură vor fi suficiente pentru a demonstra acest lucru. În Numeri 21, 4-6, găsim înregistrată doar o parte a unui incident care a avut loc în timp ce copiii lui Israel se aflau în pustie. "Au plecat de la muntele Hor pe drumul care duce spre Marea Roșie ca să ocolească țara Edomului. Poporul și-a pierdut răbdarea pe drum și a vorbit împotriva lui Dumnezeu și a lui Moise", spunând de ce au fost aduși în pustie. Ei L-au considerat greșit pe conducătorul lor. Din această cauză, au fost distruși de șerpi. Acum, să citim cuvintele apostolului Pavel, referitoare la același eveniment: "Să nu ispitim pe Domnul, cum L-au ispitit unii din ei, care au pierit prin șerpi". Ce înseamnă, oare, aceasta? Conducătorul împotriva căruia ei murmurau era Hristos. Acest lucru este dovedit mai departe de faptul că, atunci când Moise și-a legat soarta de Israel, refuzând să fie numit fiul fiicei lui Faraon, a socotit ocară lui Hristos ca o mai mare bogăție decât comorile Egiptului (Evrei 11,26). Citiți și 1Corinteni 10,4, unde Pavel spune că părinții noștri "toți au băut aceeași băutură duhovnicească, pentru că beau dintr-o stâncă duhovnicească ce venea după ei, și Stânca era Hristos". Așadar, Hristos era Conducătorul lui Israel din Egipt.

Al treilea capitol din Epistola către Evrei clarifică același lucru. Aici, ni se spune să luăm aminte la Apostolul și Marele Preot al mărturisirii noastre, adică la Isus Hristos, care a fost credincios în toată casa Lui, nu ca o slugă, ci ca un fiu în propria casă (vers. 1-6). Apoi, ni se spune că noi suntem casa Lui, dacă păstrăm până la sfârșit nădejdea. Prin urmare, suntem îndemnați de Duhul Sfânt să ascultăm glasul Lui și să nu ne împietrim inimile, cum au făcut părinții noștri în pustie (vers. 7-9). "Căci ne-am făcut părtași ai lui Hristos, dacă păstrăm până la sfârșit încrederea nezdruccinată de la început, câtă vreme se zice: "Astăzi, dacă auziți glasul Lui, nu vă împietriți inimile ca în ziua răzvrătirii". Cine au fost, în adevăr, cei ce s-au răzvrătit după ce auziseră? N-au fost oare toți aceia care ieșiseră din Egipt prin Moise? Și cine au fost aceia de care s-a dezgustat el patruzeci de ani? N-au fost, oare, cei ce păcătuiseră și ale căror trupuri moarte au căzut în pustie?" (vers. 14-17). Din nou, Hristos este proclamat conducătorul și comandantul poporului Israel, în timpul celor patruzeci de ani, cât a locuit în pustie.

Același lucru este arătat în Iosua 5,13-15, unde ni se spune că omul pe care l-a văzut Iosua lângă Ierihon, stând cu sabia scoasă, a răspuns la întrebarea lui Iosua - "Ești dintr-ai noștri sau dintre vrăjmașii noștri?" - următoarele: "Nu; ci Eu sunt Căpetenia oștirii Domnului și acum am venit! Într-adevăr, nu va pune nimeni la îndoială faptul că Hristos era adevăratul Conducător al lui Israel, cu toate că era nevăzut. Moise, conducătorul văzut al lui Israel, "a îndurat să-L vadă pe Cel nevăzut". Hristos era Cel care l-a împuternicit pe Moise să meargă și să-l elibereze pe poporul Său. Acum, citiți Exod 20, 1-3:

"Atunci Dumnezeu a rostit toate aceste cuvinte și a zis: "Eu sunt Domnul Dumnezeul tău, care te-a scos din țara Egiptului, din casa robiei. Să nu ai alți dumnezei afară de Mine" Cine a spus aceste cuvinte-te? - Cel ce i-a adus din Egipt. Și cine era con-ducătorul lui Israel când a fost scos din Egipt? - Era Hristos. Atunci, cine era cel ce a dat legea pe Sinai? Era Hristos, strălucirea slavei Tatălui, și reprezentarea exactă a Ființei Lui, care este manifestarea lui Dumnezeu către om. El a fost Creatorul tuturor lucrurilor și Cel căruia I s-a încredințat judecata.

Acest punct de vedere poate fi demonstrat și în alt mod: "Domnul va veni, cu un strigăt (1 Tesaloniceni 4,161. care va pătrunde în morminte și va trezi morții (Ioan 5,28.29). Domnul va răzni de sus: din locașul Lui cel sfânt va face să-I răsună glasul; va răzni împotriva locului locuinței Lui; va striga ca cei ce calcă în teasc, împotriva tuturor locuitorilor pământului. Vuietul ajunge până la marginea pământului; căci Domnul se ceartă cu neamurile, intră la judecată împotriva oricărei făpturi, și dă pe cei răi pradă sabiei, zice Domnul" (Ieremia 25,30.31). Comparând cu Apocalips 19,11-21, unde Hristos, "căpetenia oștirilor cerești, Cuvântul lui Dumnezeu, Regele regiilor, și Domnul domnilor" va călca cu picioarele teascului vinului mânii aprinse a Atotputernicului Dumnezeu, distrugându-i pe toți cei slabi, găsim că Hristos este Cel ce strigă din Locașul Său împotriva tuturor locuitorilor pământului, când este în controversă cu națiunile. Ioel adaugă un alt punct când spune: "Domnul răcnește din Sion, glasul Lui răsună din Ierusalim, și se zguduie cerurile și pământul" (Ioel 3,16).

Din aceste texte, la care bineînțeles mai pot fi adăugate și altele, aflăm că, la cea de a doua venire a Domnului pentru a-Și salva poporul, El va vorbi cu o voce care va zguduia pământul și cerurile - "pământul se clatină ca un om beat și tremură ca o colibă" (Isaia 24, 20) și "cerurile vor trece cu trosnet" (2 Petru 3, 10). Acum, citiți Evrei 12, 25.26 : "Luați seama ca nu cumva să nu voiți să ascultați pe Cel ce vă vorbește! Căci dacă n-au scăpat cei ce n-au vrut să asculte pe Cel ce vorbea pe pământ, cu atât mai mult nu vom scăpa noi, dacă ne întoarcem de la Cel ce vorbește din ceruri, al cărui glas a clătinat atunci pământul, și care acum a făcut făgăduința aceasta: "Voi mai clătina încă o dată nu numai pământul, ci și cerul". Pentru vremea când Glasul care vorbea către pământ a clătinat pământul, când a fost dată legea pe Sinai (Exod 19,18-20; Evrei 12, 18-20), acesta era un eveniment îngrozitor, fără pereche, până atunci și nu va mai avea loc până când Domnul nu va veni cu îngerii din ceruri, ca să-și salveze poporul. Dar, observați un lucru: aceeași voce care va răsună, zguduind pământul, la a doua venire va clătina și cerurile în același timp. Și, așa cum am

văzut, acesta este glasul lui Hristos, care va răsună cu o așa intensitate, încât va clătina cerurile și pământul în timpul disputei Sale cu neamurile. Astfel, s-a demonstrat că vocea lui Hristos era cea care s-a auzit pe Sinai proclamând cele zece porunci. Aceasta este o concluzie firească, pe care o putem trage și din faptul că Hristos este Creatorul și Cel care a înființat Sabatul ca zi de odihnă.

Într-adevăr, faptul că Hristos este o parte a Dumnezeuii, care posedă toate atributele Divinității, fiind egalul Tatălui din toate punctele de vedere, ca Legiutor și Creator, este singura forță ce există în răscumpărare, care o face posibilă. Hristos a murit "ca să ne aducă la Dumnezeu" (1 Petru 3, 18). Dar, dacă I-ar lipsi unul din atributele care-L fac egal cu Dumnezeu, nu ne-ar putea aduce la El. Divinitate înseamnă a avea atributele Divinității. Dacă Hristos nu ar fi divin, atunci ar fi vorba numai de un sacrificiu uman, care n-ar conta chiar dacă am admite că Hristos a fost cea mai înaltă inteligență creată din univers; în cazul acesta, n-ar fi decât un subiect supus legii, fără capacitatea de a face mai mult decât datoria Sa. El nu ar putea avea o neprihănire pe care s-o împărtășească și altora. Este o distanță infinită între cel mai de sus înger creat vreodată și Dumnezeu. De aceea, nici cel mai de sus înger nu ar putea să-l ridice pe omul decăzut și să-l facă părtaș naturii divine. Îngerii pot să slujească, dar doar Dumnezeu poate să răscumpe. Mulțumiri fie aduse lui Dumnezeu că putem fi salvați "prin răscumpărarea care este în Hristos Isus", în care locuiește trupește toată plinătatea Dumnezeuii și care, astfel, este capabil să-i salveze pe deplin pe toți cei care vin la Dumnezeu prin El.

Acest adevăr contribuie la o înțelegere mai bună a motivului pentru care Hristos este numit Cu-vântul lui Dumnezeu. El este cel prin care voința și puterea divină sunt făcute cunoscute oamenilor. El este, ca să spunem așa, exponentul Divinității, manifestarea Dumnezeuii. Dumnezeu a vrut ca în El să locuiască toată plinătatea Dumnezeuii, și de aceea Tatăl nu este pus într-o poziție secundară, cum și-ar putea cineva imagina, când Hristos este înălțat la poziția de Creator și Legiutor; pentru că slava Tatălui strălucește prin Fiul. De vreme ce Dumnezeu nu Se face cunoscut decât prin Fiul, este evident faptul că Tatăl nu poate fi onorat așa cum ar. trebui, de cei care nu-L înalță pe Hristos. Așa cum Hristos Însuși a spus: "Cine nu cinstește pe Fiul, nu cinstește pe Tatăl, care L-a trimis"(Ioan 5,23).

Mulți se întrebă, cum ar putea Hristos să fie Mijlocitor între om și Dumnezeu în timp ce este și Legiutor? Nu vom explica cum este posibil acest lucru, dar vom accepta mărturia Scripturii, așa cum este, care întărește doctrina răscumpărării. Siguranța păcătosului de iertarea deplină a păcatelor se bazează pe faptul că Legiutorul Însuși, Cel împotriva căruia s-a răzvrătit și pe care L-a sfidat, s-a dat pe Sine Însuși pentru noi. Cum e oare posibil ca cineva să se îndoiască de onestitatea scopului lui Dumnezeu sau de absoluta Sa bunăvoință, când El Însuși S-a dat pentru răscumpărarea lui? Pentru ca nimeni să nu-și imagineze că Tatăl și Fiul au fost despărțiți prin această tranzacție. Ei au fost una și atunci ca și-n totdeauna. Sfatul de pace a fost între ei amândoi (Zaharia 6,12.13) și chiar în timp ce Se afla pe pământ, singurul Fiul era în sânul Tatălui. Ce minunată manifestare a dragostei! Cel Inocent a suferit pentru cei vinovați; Cel Drept, pentru cei nedrepti! Creatorul, în locul creaturilor Sale. Cel care a făcut legea - pentru călcătorul ei; Regele, pentru cei ce s-au răzvrătit contra Lui. De vreme ce Dumnezeu nu Și-a cruțat propriul Fiul, ci L-a dat pentru noi toți, de vreme ce Hristos S-a dat pe Sine, de bunăvoie, pentru noi, cum să nu ne dea toate lucrurile împreună cu Sine? Iubirea infinită nu ar putea găsi manifestare mai minunată. Ei bine, ar putea spune Domnul; "Ce aș mai fi putut face viei Mele, și nu i-am făcut ?" (Isaia 5,4).

"Căutați mai întâi Împărăția lui Dumnezeu și neprihănirea Lui și toate aceste lucruri vi se vor da pe deasupra" (Matei 6,33).

Neprihănirea lui Dumnezeu, spune Isus, este singurul lucru care trebuie căutat în această viață. Hrana și îmbrăcămintea sunt probleme minore în comparație cu aceasta. Dumnezeu le va înmulți, așa încât să nu ne îngrijorăm pentru ele. Singurul scop al vieții ar trebui să fie asigurarea Împărăției lui Dumnezeu și a neprihănirii Sale.

În 1 Corinteni 1,30, ni se spune că Hristos a fost făcut pentru noi atât neprihănire, cât și înțelepciune; și, de vreme ce Hristos este înțelepciunea lui Dumnezeu, iar în El locuiește trupește plinătatea Dumnezeuii, este evident că neprihănirea oferită nouă este neprihănirea lui Dumnezeu. Să vedem mai departe ce este această neprihănire.

În Psalmul 119,172, psalmistul se adresează Domnului astfel: "Să cânte limba mea cuvântul Tău, căci toate poruncile Tale sunt drepte" (neprihănite). Poruncile sunt neprihănire, nu doar în mod abstract ci sunt neprihănirea lui Dumnezeu. Ca dovadă, citiți următoarele:

"Ridicați-vă ochii spre cer, și priviți în jos pe pământ! Căci cerurile vor pieri ca un fum, pământul se va preface în zdrențe ca o haină, și locuitorii lui vor muri ca niște muște; dar mântuirea Mea va dăinui în veci, și neprihănirea Mea nu va avea sfârșit. Ascultați-Mă, voi care cunoașteți neprihănirea, popor care ai în inimă Legea Mea! Nu te teme de ocara oamenilor, și nu tremura de ocările lor" (Isaia 51,6.7).

Ce aflăm din acest pasaj? Că cei care cunosc neprihănirea lui Dumnezeu sunt cei în a căror inimă se află Legea Lui și că această lege este neprihănirea lui Dumnezeu.

Acest lucru poate fi din nou dovedit, prin versetul următor: "Orice nelegiuire este păcat" (1 Ioan 5,17). "Oricine face păcat, face și fărădelege și păcatul este fărădelege" (1 Ioan 3,4). Păcatul este fărădelege și este de asemenea și nedreptate (nelegiuire), de aceea păcatul și fărădelegea sunt același lucru. Dar dacă nedreptatea este fărădelege, neprihănirea (dreptatea) trebuie să însemne ascultarea de lege. Sau, punând propoziția într-o formă matematică: nelegiuire = păcat (1 Ioan 5,17) fărădelege = păcat (1 Ioan 3,4) .

De aceea, potrivit axiomei că două lucruri, care sunt egale cu același lucru, sunt egale între ele, vom avea: (nedreptate) nelegiuire = fărădelege.

Și aceasta este o ecuație negativă. Același lucru, susținut în termeni pozitivi, ne-ar da: (dreptate) neprihănire =

ascultare de lege Acum, care este legea care să asculte de neprihănire și să nu dea ascultare păcatului ? Legea care spune: "Să nu poftești", pentru că apostolul Pavel ne mărturisește că această lege l-a convins de păcat (Romani 7, 7). Astfel, legea celor zece porunci este măsura neprihănirii lui Dumnezeu. Și, de vreme ce legea lui Dumnezeu este și neprihănire, trebuie să fie neprihănirea lui Dumnezeu. Nu există, într-adevăr, nici o altă neprihănire.

De vreme ce legea este neprihănirea lui Dumnezeu - o transcriere a caracterului Său - este ușor de observat că a te teme de Dumnezeu și a ține poruncile Lui constituie datoria omului (Eclesiastul 12, 13) Nimeni să nu se gândească că datoria sa se reduce în cele din urmă la stricta păzire a celor zece porunci în litera lor, căci semnificația lor este mult mai amplă.

"Legea este duhovnicească" și presupune o înțelegere mai mare decât a unui om obișnuit. Dar omul firesc nu primește lucrurile Duhului lui Dumnezeu, căci, pentru el, sunt o nebulă; și nici nu le poate înțelege, pentru că trebuie judecate duhovnicește" (1 Corinteni 2,14). Adâncimea și lărgimea legii poate fi cunoscută doar de cei care au meditat cu evlavie asupra ei. Câteva texte scripturistice vor fi suficiente pentru a arăta ceva despre lărgimea și adâncimea legii.

În predica de pe munte, Hristos a spus: "Ați auzit că s-a zis celor din vechime: să nu ucizi; oricine va ucide, va cădea sub pedeapsă judecătii. Dar eu vă spun că ori și cine se mână pe fratele său, va cădea sub pedeapsa judecătii; și oricine va zice fratelui său: 'Prostule!' va cădea sub pedeapsa soborului; iar oricine-i va zice 'Nebunule' va cădea sub pedeapsa focului gheenei!" (Matei 5, 21,22). Și iarăși: "Ați auzit că s-a zis celor din vechime: 'să nu preacurvești'. Dar eu vă spun că ori și cine se uită la o femeie, ca s-o poftască, a și preacurvit cu ea în inima lui" (vers. 27,28).

Aceasta nu înseamnă că poruncile: "Să nu ucizi" și "Să nu preacurvești" sunt imperfecte sau că acum Dumnezeu cere un grad mai mare de moralitate de la creștini, decât a cerut poporului Israel. El a cerut același lucru de la toți oamenii, din toate timpurile. Mântuitorul a explicat doar aceste porunci și le-a arătat spiritualitatea. Acuzației tacite a fariseilor, că El ignora și discredita legea morală, i-a răspuns spunând că El n-a venit să strice legea, ci s-o împlinească; apoi, El a explicat adevărata însemnătate a legii într-un mod în care i-a dovedit vinovați de ignorarea și neascultarea de lege. El a arătat cum chiar și o privire sau un gând poate fi o călcare a legii și că legea discernă gândurile și pornirile inimii.

Prin aceasta, Hristos nu a descoperit un nou adevăr, ci doar a scos la lumină unul vechi. Legea a avut aceeași însemnătate atunci când El a proclamat-o pe Sinai, ca și atunci când a explicat-o pe munte, în Iudeea. Când; în sunete care au zguduit pământul, El a spus: "Să nu ucizi", a vrut de fapt să spună: "Să nu nutrești furie în inima ta, să nu faci loc dușmăniei, nici dezbinării sau minciunii sau vreunui alt lucru asemănător uciderii". Toate acestea și mult mai multe lucruri sunt cuprinse în cuvintele: "Să nu ucizi!"

Și acest lucru era învățat de textele inspirate de Vechiul Testament. Solomon a arătat că legea tratează atât cu lucrurile văzute, cât și cu cele nevăzute, atunci când a scris: "Să ascultăm dar încheierea tuturor învățăturilor: Teme-te de Dumnezeu și păzește poruncile Lui. Aceasta este datoria oricărui om. Căci Dumnezeu va aduce orice faptă la judecată, și judecata aceasta se va face cu privire la tot ce este ascuns, fie bine, fie rău" (Eclesiastul 12, 13,14).

Argumentul este acesta: judecata se face cu privire la orice lucru ascuns. Legea lui Dumnezeu este standardul după care se face judecata. Ea determină calitatea fiecărei fapte, fie bune, fie rele; de aceea legea lui Dumnezeu interzice răul atât în gând, cât și în fapte. Astfel, concluzia pe care o tragem este aceea că poruncile lui Dumnezeu reprezintă singura datorie a omului.

Să luăm prima poruncă: "Să nu ai alți dumnezei afară de Mine". Apostolul Pavel ne scrie despre cineva al cărui dumnezeu este pântecul (Filipeni 3,19). Dar lăcomia și necumpătarea sunt ucigașii proprii; și astfel găsim că prima poruncă se leagă de a șasea. Totuși, aceasta nu înseamnă numai atât, pentru că el (apostolul) ne mai spune că pofta rea și lăcomia nu pot fi călcate fără ca să fie călcate prima și a doua poruncă. Cu alte cuvinte, a zecea poruncă, coincide cu prima; și astfel, găsim că Decalogul este un cerc având circumferința la fel de mare ca a universului și conținând datoria morală a fiecărei creaturi. Pe scurt, este măsura neprihănirii lui Dumnezeu, care dăinuiește veșnic.

Astfel stând lucrurile, corectitudinea afirmației că "Împlinitorii legii vor fi îndreptățiți" este evidentă. Îndreptățire înseamnă neprihănire sau dreptate. Acum, este evident că cel ce ascultă perfect de o lege absolut dreaptă va deveni neprihănit. A fost dorința lui Dumnezeu ca o asemenea ascultare să fie datorată legii de toate creaturile sale; și în acest mod legea să dea viață (Romani 7,10).

Dar pentru ca cineva să fi fost socotit "împlinitor al Legii", ar fi fost necesar să păzească legea în întregime, în fiecare moment al vieții. Dacă ar fi împlinit legea doar parțial, nu ar fi fost socotit "împlinitor al legii". Este trist, dar printre oameni nu există nici un "împlinitor al legii", pentru că atât iudeii, cât și Neamurile "sunt sub păcat, după cum este scris: "Nu este nici un om neprihănit, nici unul măcar. Nu este nici unul care să aibă pricepere. Nu este nici unul care să caute cu tot dinadinsul pe Dumnezeu. Toți s-au abătut și au ajuns niște netrebniți. Nu este nici unul care să facă binele, nici unul măcar" (Rom. 3,9-12). Legea vorbește tuturor celor care sunt cuprinși în ea; și, în toată lumea, nu este nimeni care să se poată elibera de acuzația de păcat, care este adusă împotriva lui. Toate gurile sunt astupate și toată lumea este găsită vinovată înaintea lui Dumnezeu (vers. 19). "Căci toți au păcătuțit și sunt lipsiți de slava lui Dumnezeu" (vers. 23).

De aceea, deși "împlinitorii legii vor fi îndreptățiți", este clar că "nimeni nu va fi socotit neprihănit înaintea Lui, prin faptele Legii, deoarece prin Lege vine cunoștința deplină a păcatului" (vers. 20). Legea care este "sfântă, dreaptă și bună" nu poate îndreptăți un păcătos. Cu alte cuvinte, o lege dreaptă nu-l poate declara nevinovat pe cel care o calcă. O lege care ar îndreptăți un om decăzut ar fi o lege decăzută. Legea nu ar trebui să fie insultată, pentru că nu poate îndreptăți un păcătos. Din contră, ar trebui să fie preamărită, în cazul acesta. Faptul că legea nu-l va declara pe, păcătos

neprihănit - adică nu va spune că oamenii au ținut-o în timp ce ei au călcat-o - este o dovadă suficientă că este o lege bună. Oamenii apreciază o lege pământească incoruptibilă, care nu poate fi mituită și care nu va declara un om vinovat - nevinovat. Cu siguranță, ei trebuie să preamărească legea lui Dumnezeu, care nu va accepta martori falși. Aceasta este perfecțiunea neprihănitului, și de aceea este forțată să declare faptul trist, că nici un om din rasa lui Adam nu a îndeplinit cererile acestei legi.

Mai mult, faptul că ținerea legii este o simplă datorie a omului arată că, atunci când greșiți într-o singură poruncă, ați greșit în toate. Înțeleșurile fiecărei porunci a legii sunt așa de largi - întreaga lege este așa de duhovnicească - încât nici un înger nu ar putea aduce decât o simplă ascultare. Și cu mult mai mult, legea este neprihănitul lui Dumnezeu - o transcriere a caracterului Său - și, de vreme ce caracterul Său nu poate fi altfel decât este legea, rezultă că Dumnezeu Însuși nu poate fi mai bun decât măsura bunătații cerute de legea Sa. El nu poate fi mai bun decât este, iar legea arată cum este El. Ce speranță poate fi atunci pentru cel ce a căzut, fie doar și într-o singură privință, să adauge bunătațe în plus spre a-și compensa greșeala? Un astfel de om încearcă o imposibilitate: aceea de a fi mai bun decât Dumnezeu.

Dar oamenii nu au greșit doar într-o singură poruncă, ci în fiecare din ele. "Toți s-au abătut și au ajuns niște netrebnci. Nu este nici unul care să facă binele, nici unul măcar". Și nu numai atât, dar este imposibil pentru omul decăzut să facă un singur lucru perfect prin puterea sa slăbită. Această declarație nu are nevoie de o altă dovadă, decât reafirmarea faptului că legea este măsura neprihănitului lui Dumnezeu. Cu siguranță nu este nici un om așa de impertinent, încât să pretindă că orice faptă din viața sa a fost sau ar putea fi asemenea celor făcute de Domnul Însuși. Fiecare trebuie să spună o dată cu psalmistul: "Bunătațea mea nu ajunge până la Tine".

Faptul acesta este conținut în afirmațiile directe ale Scripturii. Hristos, care "n-avea trebuință să-I facă cineva mărturisiri despre nici un om, fiindcă El Însuși știa ce este în om" (Ioan 2,25), a spus: "Căci dinlăuntru, din inima oamenilor, ies gândurile rele, precurviile, curviile, uciderea, furtișagurile, lăcomiile, vicieșugurile, înșelăciunile, faptele de rușine, ochiul rău, hula, trufia, nebumia. Toate aceste lucruri rele ies dinlăuntru și spurcă pe om" (Marcu 7,21-23). Cu alte cuvinte, este mai ușor să faci rău decât bine, iar ceea ce un om face, în mod natural, este rău. Răul locuiește înăuntru și este o parte a ființei. De aceea, apostolul Pavel spune: "Fiindcă umblarea după lucrurile firii pământești este vrăjmășie împotriva lui Dumnezeu, căci ea nu se supune Legii lui Dumnezeu și nici nu poate să se supună. Deci, cei ce sunt pământești, nu pot să placă lui Dumnezeu" (Romani 8, 7,8). Și din nou: "Căci firea pământească poștește împotriva Duhului și Duhul împotriva firii pământești: sunt lucruri potrivnice unele altora, așa că nu puteți face tot ce voiți" (Galateni 5,17). De vreme ce răul face parte din natura umană, fiind moștenit de fiecare individ de la un șir lung de strămoși, este foarte clar faptul că orice neprihănire, provenind de la El, nu poate fi decât "o haină mânjită" (Isaia C4,6), în comparație cu haina nepătată a neprihănitului lui Dumnezeu.

Imposibilitatea ca faptele bune să provină dintr-o inimă păcătoasă este astfel ilustrată de Mântuitor: "Căci orice pom se cunoaște după roada lui. Nu se strâng smochine din spini, nici nu se culeg struguri din mărcini. Omul bun scoate lucruri bune din vistieria bună a inimii lui, iar omul rău scoate lucruri rele din vistieria rea a inimii lui; căci din prisosul inimii vorbește gura" (Luca 6,44.45). Tot ce se poate spune este că un om nu poate face bine până ce nu a devenit el mai întâi bun. De aceea, faptele făcute de oameni păcătoși nu-i pot îndreptăți pe aceștia, ci din contră, aceste fapte, ieșind dintr-o inimă rea, sunt adăugate păcătoșeniilor lor. Răul nu poate ieși decât dintr-o inimă rea, iar răul înmulțit nu poate face o faptă bună; de aceea, este de prisos pentru un om rău să se gândească să devină neprihănit prin propriile sale eforturi. Întâi, el trebuie făcut neprihănit înainte să poată face faptele bune care-i sunt cerute și pe care el vrea să le facă.

Problema este următoarea:

(1) Legea lui Dumnezeu este neprihănire absolută; și trebuie să fie ținută în întregime de toți cei ce vor intra în Împărăția cerurilor.

(2) Dar legea nu are doar o fărâma de neprihănire, pe care s-o acorde oricărui om, pentru că toți suntem păcătoși și suntem incapabili să împlinim tot ceea ce ni se cere de lege. Indiferent cu câtă sârguință sau cât de zelos ar lucra un om, nimic din ceea ce ar putea face el nu va atinge adevărata măsură a poruncilor din Decalog. Această măsură este prea mare pentru el, ca să o poată atinge; astfel, el nu poate deveni neprihănit prin lege, "căci nimeni nu va fi socotit neprihănit înaintea Lui prin faptele legii". Ce condiție deplorabilă! Noi trebuie să avem neprihănitul legii, altfel nu putem merge în ceruri, iar legea nu are nici o neprihănire pentru nici unul dintre noi. Nici cea mai mică părticică de sfințenie nu vom primi în urma eforturilor noastre persistente și energice, sfințenie fără de care nici un om nu-l poate vedea pe Dumnezeu.

Cine va fi atunci salvat? Pot exista atunci oameni neprihăniți? - Da, pentru că Biblia vorbește des despre ei. Vorbește despre Lot, Ca fiind "acel om neprihănit", apoi spune: "Bine de cel neprihănit! Lui îi va merge bine, căci se va bucura de rodul faptelor lui" (Isaia 3,10). Așadar, vor exista oameni neprihăniți, care vor primi răsplata; și se mai spune că va fi un popor neprihănit în zilele din urmă: "În ziua aceea, se va cânta următoarea cântare în țara lui Iuda: "Avem o cetate tare; Dumnezeu ne dă mântuirea ca ziduri și întăritură. Deschideți porțile, ca să intre neamul cel neprihănit și credincios" (Isaia 26, 1.2). David spunea: "Legea Ta este adevărul" (Psalmul 119,142). Și nu este numai adevăr, ci esența întregului adevăr; în consecință, poporul care păstrează adevărul va fi un popor care va ține legea lui Dumnezeu. Aceia care vor face voia Lui vor intra în Împărăția cerurilor (Matei 7,21).

HRISTOS - NEPRIHĂNIREA NOASTRĂ

Întrebarea este: Cum poate fi obținută neprihănirea necesară intrării în cetatea lui Dumnezeu? Răspunsul la această întrebare este marea lucrare a Evangheliei. Mai întâi, să ne îndreptăm atenția asupra unei parabole despre îndreptățire sau despre neprihănirea atribuită. Faptele ne-ar putea ajuta să înțelegem mai bine teoria. Exemplul este dat în Luca 18,9-14:

"A mai spus și pilda aceasta pentru unii care se încredeau în ei înșiși că sunt neprihăniți și-i disprețuiau pe ceilalți. 'Doi oameni s-au suit la templu să se roage; unul era Fariseu, și altul vameș. Fariseul sta în picioare și a început să se roage în sine astfel: 'Dumnezeule, îți mulțumesc că nu sunt ca ceilalți oameni, hrăpăreți, nedrepti, preacurvari, sau chiar ca vameșul acesta. Eu postesc de două ori pe săptămână, dau zeciuială din toate veniturile mele. Vameșul sta departe și nu îndrăznește nici ochii să și-i ridice spre cer; ci se bătea în piept și zicea: 'Dumnezeule, ai milă de mine păcătosul!' Eu vă spun că mai degrabă omul acesta s-a pogorât acasă socotit neprihănit, decât celălalt, căci oricine se înalță, va fi smerit; și oricine se smerește va fi înălțat".

Prin aceasta, ni s-a arătat cum putem și cum nu putem să devenim neprihăniți. Fariseii nu au dispărut; sunt mulți, în zilele noastre, care se așteaptă să obțină neprihănirea prin faptele lor bune. Ei cred că sunt neprihăniți. Ei nu se laudă întotdeauna cu bunătatea lor, dar arată în alte moduri că se încred în propria lor neprihănire. Poate, spiritul Fariseilor - spirit care ar prezenta lui Dumnezeu propriile fapte bune ca un motiv de favorizare - este găsit la fel de frecvent ca și în oricare altă parte, printre acei așa-zii creștini care par împovărați de păcatele lor. Ei știu că au păcătuit și se simt condamnați. Ei deplâng starea lor păcătoasă și își plâng slăbiciunile. Mărturiile lor nu depășesc acest nivel. Adesea, ei se abțin rușinoși de la a vorbi în public, și de multe ori nu îndrăznesc să se apropie de Dumnezeu în rugăciune. După ce au păcătuit într-un mod grav, ei încetează a se mai ruga pentru câțiva timp, până când sentimentul de vinovăție dispare sau până când își imaginează că și-au răscumpărat greșala cu un comportament bun. Ce fel de spirit se manifestă astfel? Același spirit fariseic al celor care și flutură neprihănirea în fața lui Dumnezeu; care nu vor veni înaintea Lui dacă nu se pot bizui pe falsa justete a bunătății lor închipuite. Ei vor să-I poată spune lui Dumnezeu: "Vezi cât de bun am fost în ultimele zile, cu siguranță că acum mă vei accepta."

Dar care este rezultatul? Omul care s-a încrezut în propria neprihănire n-a avut, de fapt, nici una, în timp ce omul care s-a rugat cu adâncă pocăință, "Doamne, ai milă de mine, păcătosul", a plecat acasă ca un om neprihănit. Hristos a spus că acesta a plecat îndreptățit, ceea ce înseamnă făcut neprihănit.

Observați că vameșul a făcut ceva mai mult decât să-și plângă păcătoșenia - el a cerut milă. Ce este mila? Este o favoare nelimitată. Este dispoziția de a trata un om mai bine decât merită. Acum, să citim Cuvântul inspirat care spune despre Dumnezeu: "Ci cât sunt de sus cerurile față de pământ, atât este de mare bunătatea Lui, pentru cei ce se tem de el" (Psalmul 103,11). Aceasta este măsura cu care Dumnezeu ne tratează, mai bine decât merităm, atunci când venim la El în umilință - este distanța dintre pământ și cerurile înalte. Și în ce fel ne tratează El mai bine decât merităm? Curățindu-ne păcatele, pentru că versetul următor spune: "Cât de departe este răsăritul față de apus, tot atât ne îndepărtează El de la noi fărădelegile noastre". Iar ucenicul preaiubit spune: "Dacă ne mărturisim păcatele, el este credincios și drept, ca să ne ierte, păcatele și să ne curățească de orice nelegiuire" (1 Ioan 1, 9).

Pentru o întărire a afirmației despre mila lui Dumnezeu și cum se manifestă ea, citiți Mica 7,18-19: "Care Dumnezeu este ca Tine, care ierți nelegiuirea, și treci cu vederea păcatele rămășiței moștenirii Tale? El nu-Și ține mânia pe vecie, ci Îi place îndurarea! El va avea iarăși milă de noi, va călca în picioare nelegiuirile noastre și vei arunca în fundul mării toate păcatele lor." Să cităm acum afirmația directă a Scripturii referitoare la modul în care neprihănirea ne este conferită.

Apostolul Pavel, după ce a dovedit că toți am păcătuit și am pierdut slava lui Dumnezeu, astfel că nimeni nu poate fi socotit neprihănit înaintea Lui, prin faptele Legii, a spus că noi suntem "socotiți neprihăniți, fără plată, prin harul Său, prin răscumpărarea care este în Hristos Isus. Pe El, Dumnezeu L-a rânduit mai dinainte să fie, prin credința în sângele Lui, o jertfă de ispășire, ca să-Și arate neprihănirea Lui; căci trecuse cu vederea păcatele dinainte, în vremea îndelungei răbdări a lui Dumnezeu; pentru ca, în vremea de acum, să-Și arate neprihănirea Lui în așa fel încât, să fie neprihănit și totuși să socotească neprihănit pe cel ce crede în Isus" (Romani 3, 24-26).

Suntem "socotiți neprihăniți, fără plată". Cum s-ar putea altfel? De vreme ce cele mai mari eforturi ale unui om păcătos nu au nici cel mai mic efect în a-l face neprihănit, este clar că singurul mod în care poate obține această neprihănire este ca dar. Neprihănirea ca dar este discutată de Pavel în Romani 5,17: "Dacă deci, prin greșala unuia singur, moartea a domnit prin el singur, cu mult mai mult cei ce primesc, în toată plinătatea harul și darul neprihănitii, vor domni în viață prin acel unul singur, care este Isus Hristos!" Deoarece neprihănirea este un dar, și viața veșnică, răsplata neprihănitii, este un dar al lui Dumnezeu, prin Isus Hristos Domnul nostru:

Hristos a fost rânduit de Dumnezeu ca Cel prin care se poate obține iertarea păcatelor și această iertare constă doar în arătarea neprihănitii Sale (care este neprihănirea lui Dumnezeu) pentru trecerea cu vederea a păcatelor lor. Dumnezeu, care este "bogat în îndurare" (Efeseni 2,4) și căruia îi place această îndurare, pune propria-I neprihănire asupra păcătosului care crede în Isus, ca înlocuitor pentru păcatele sale. Cu siguranță, acesta este un schimb profitabil pentru păcătos și nu este nici o pierdere :pentru Dumnezeu, pentru că El este infinit în sfințenie, și schimbul acesta nu o diminuează cu nimic.

Textele Scripturii la care tocmai am luat aminte (Romani 3,24- 26) nu sunt decât o altă afirmație a versetelor 21, 22, ce urmează declarației că nimeni nu este socotit neprihănit prin faptele legii. Apostolul mai adaugă: "Dar acum s-a

arătat o neprihănire, pe care o dă Dumnezeu, fără lege - despre ea mărturisesc Legea și proorocii - și anume neprihănirea dată de Dumnezeu, care vine prin credința în Isus Hristos, pentru toți și peste toți cei ce cred în El." Dumnezeu pune neprihănirea Lui asupra credinciosului; îl acoperă cu aceasta, așa încât nici un păcat nu mai apare. Atunci cel iertat poate exclama o dată cu profetul:

"Mă bucur în Domnul, și sufletul meu este plin de veselie în Dumnezeul meu; căci m-a îmbrăcat cu hainele mântuirii, m-a acoperit cu mantaua izbăvirii, ca pe un mire împodobit cu o cunună împărătească și ca o mireasă împodobită cu sculele ei" (Isaia 61,10).

Dar privitor la "neprihănirea lui Dumnezeu fără lege"? Cum se potrivește aceasta cu afirmația că legea este neprihănirea lui Dumnezeu și că, în afara cererilor ei, nu există neprihănire? Nu e nici o contradicție aici. Legea nu este ignorată de acest proces. Observați cu atenție: Cine a dat legea? - Hristos. Cum a transmis-o? - "Ca unul având autoritate", fiind Dumnezeu. Legea a provenit de la El, la fel ca de la Tatăl, și este doar o prezentare a neprihănirii caracterului Său. De aceea, neprihănirea dobândită prin credință, în Isus Hristos, este aceeași neprihănire rezumată în lege; și aceasta este dovedită în continuare că este "dovedită de lege".

Fiecare cititor să-și imagineze legea fiind un martor îndârjit împotriva păcătosului. Acesta nu poate schimba și nu poate numi pe păcătos - un om neprihănit. Păcătosul condamnat încearcă din răspuțeri să obțină neprihănirea prin lege, dar aceasta rezistă oricărui din încercările lui. Ea nu poate fi mituită de nici o sumă de penitențe sau de fapte bune fățișe. Dar iată-L pe Hristos "plin de har" ca și de adevăr, chemându-l pe păcătos la el. În cele din urmă, păcătosul, conștient de lupta pe care a dus-o în zadar pentru a obține neprihănirea prin lege, ascultă glasul lui Hristos și se aruncă în brațele sale deschise. Adăpostindu-se în Hristos, el este acoperit cu neprihănirea Lui, și acum iată! El a obținut prin credință în Hristos ceea ce n-a reușit să obțină prin străduințe proprii. El are acum neprihănirea pe care o cere legea, cea adevărată, pentru că a obținut-o de la sursa neprihănirii; chiar din locul din care a provenit și legea. Iar legea mărturisește despre autenticitatea acestei neprihăniri. Aceasta spune că, atâta timp cât păstrează această neprihănire, omul va putea merge în fața tribunalului ceresc și să se aplece în fața acuzatorilor. Legea, așadar, va dovedi faptul că este un om neprihănit. Cu neprihănirea care este prin credință în Hristos, neprihănirea lui Dumnezeu, prin credință (Filipeni 3,9), Pavel era sigur că va sta în siguranță în acea zi a lui Hristos.

Nu există nici o posibilitate de a da greș în această tranzacție. Dumnezeu este drept și, în același timp, este Cel ce îl îndreptățește pe cel care crede în Isus. În Isus locuiește toată plinătatea Dumnezeirii; El este egalul Tatălui în fiecare atribut divin. În consecință, răscumpărarea care este în El - capacitatea de a-l aduce înapoi pe omul pierdut - este infinită. Răzvrătirea omului se manifestă atât împotriva Fiului, cât și împotriva Tatălui, de vreme ce amândoi sunt una. De aceea, când Hristos "S-a dat pe Sine Însuși pentru păcatele noastre", chiar Domnul a fost Cel care a suferit pentru cei ce s-au răzvrătit împotriva Sa. Cel nedreptățit a trecut cu vederea ofensa atacatorilor. Nici un sceptic nu va nega că orice om are privilegiul și dreptul de a ierta orice ofensă comisă împotriva lui; atunci de ce atâtea discuții când Dumnezeu exercită același drept? Cu siguranță, dacă El vrea să ierte nedreptatea care i s-a făcut, El are acest drept; și cu atât mai mult, pentru că El apără integritatea legii Sale, supunându-Se pedepsei meritate de păcătos. "Dar cel nevinovat a suferit pentru cel vinovat". Adevărat, căci Cel nevinovat, care a suferit, s-a dat pe Sine Însuși, de bunăvoie, ca să poată face ceea ce L-a îndemnat inima sa, și anume să treacă cu vederea nedreptatea care i s-a făcut Lui, Conducătorului Universului.

Acum să citim propria declarație a lui Dumnezeu, despre propriul Său Nume - declarație dată în fața unuia dintre cele mai grave cazuri de dispreț care I s-au arătat vreodată:

"Domnul S-a pogorât într-un nor, a stătut acolo lângă el, și a rostit Numele Domnului. Și Domnul a trecut pe dinaintea lui, și a strigat: Domnul Dumnezeu este un Dumnezeu plin de îndurare și milostiv, încet la mânie, plin de bunătate și credinciosie, care Își ține dragostea până în mii de neamuri de oameni, iartă fărădelegea, răzvrătirea și păcatul, dar nu socotește pe cel vinovat drept nevinovat, și pedepsește fărădelegea părinților în copii și în copiii copiilor lor până la al treilea și al patrulea neam!" (Exod 34, 5-7)

Acesta este Numele lui Dumnezeu; este caracterul în care El Se descoperă omului, lumina în care El dorește ca omul să-L privească. Dar ce vrea să spună prin afirmația că El "pedepsește fărădelegea"? Aceasta este pe deplin în armonie cu îndelunga Sa răbdare și cu faptul că, în bunătatea Sa, El trece cu vederea fărădelegea poporului Său. Este adevărat că Dumnezeu va pedepsi fărădelegea. Nu putea să nu facă asta și în același timp să fie și drept. Dar El face ceva care este mult mai important: El îndepărtează vina, așa încât cel care a fost vinovat nu este condamnat, ci el este îndreptățit și socotit ca și când nu ar fi păcătuit niciodată.

Nimeni să nu caute neajunsuri în expresia "îmbrăcat în neprihănire", ca și când aceasta ar fi ipocrizie. Unii, dintr-o lipsă a aprecierii valorii darului neprihănirii, au spus că nu au dorit "haina neprihănirii", ci au dorit doar acea neprihănire care provine din viață, deprecind astfel neprihănirea lui Dumnezeu, care vine prin credința în Isus Hristos, pentru toți și asupra tuturor celor care cred în El. Suntem de acord cu ideea lor atâta timp cât ea vine ca un protest împotriva ipocriziei, împotriva acelei evlavii fără putere; dar l-am ruga pe cititor să țină minte acest gând: este o mare diferență cine pe cine îmbracă în neprihănire. Dacă încercăm singuri să ne îmbrăcăm cu neprihănire, nu vom purta decât o haină mănjită, indiferent cât de frumoasă ni s-ar părea nouă. Dar atunci când Hristos ne îmbracă cu ea, nu poate fi disprețuită sau refuzată. Remarcați expresia din Isaia: "El m-a îmbrăcat cu haina neprihănirii". Neprihănirea cu care Hristos ne îmbracă, este neprihănirea care primește aprobarea lui Dumnezeu; și, dacă Dumnezeu este mulțumit de ea, cu siguranță omul nu trebuie să caute alta mai bună.

Dar acum să ne continuăm raționamentul un pas înainte și să descoperim în ce constă dificultatea. Zaharia 3, 1-5

ne oferă soluția: "El (îngerul) mi-a arătat pe marele preot Iosua, stând în picioare înaintea Îngerului Domnului, și pe Satana stând la dreapta lui, ca să-L pârască. Domnul a zis Satanei: 'Domnul să te mustre, Satano! Domnul să te mustre, El care a ales Ierusalimul! Nu este el, Iosua, un tăciune scos din foc?' Dar Iosua era îmbrăcat cu haine murdare, și totuși stătea în picioare înaintea Îngerului. Iar Îngerul, luând cuvântul, a zis celor ce erau înaintea Lui: 'Dezbrăcați-l de hainele murdare de pe el!' Apoi a zis lui Iosua: 'Iată că depărtez de la tine nelegiuirea, și te îmbrac cu haine de sărbătoare!' Și i-au pus o mitră curată pe cap, și l-au îmbrăcat în haine, în timp ce Îngerul Domnului stătea acolo".

Observați în pasajul anterior că dezbrăcarea de hainele murdare este același lucru cu îndepărtarea nelegiurii. Și astfel aflăm că, atunci când ne acoperă cu haina propriei Sale neprihăniri, Hristos nu ne dă o mantie ca să acoperim păcatul, ci îl îndepărtează de la noi. Iar aceasta arată că iertarea păcatelor este mai mult decât o simplă formă, ceva mai mult decât o simplă intrare în cărțile de aducere aminte din ceruri, ca urmare a faptului că păcatul a fost șters. Iertarea păcatelor este o realitate; este ceva tangibil, ceva care, în mod vital afectează persoana în cauză. De fapt, înseamnă îndepărtarea vinei și dacă păcătosul este curățit de vină, îndreptățit, făcut neprihănit, el este cu siguranță supus unei schimbări radicale. El este, într-adevăr, alt om. Pentru că el a obținut această neprihănire prin ștergerea păcatelor, în Hristos. "Căci dacă este cineva în Hristos, este o făptură nouă" (2 Corinteni 5,17). Și astfel deplina iertare a păcatelor aduce cu sine acea minunată și miraculoasă schimbare cunoscută sub numele de "naștere din nou"; pentru că omul nu poate deveni o făptură nouă decât prin naștere din nou. Aceasta înseamnă să ai o inimă nouă, curățită.

Inima nouă este o inimă care iubește neprihănirea și urăște păcatul. Este o inimă care dorește să fie condusă pe calea neprihănirii. Este aceeași inimă pe care Domnul a dorit ca Israel să o aibă atunci când a spus: "O, de ar rămâne ei cu aceeași inimă ca să se teamă de Mine și să păzească toate poruncile Mele, ca să fie fericiți pe vecie, ei și copiii lor!" (Deuteronom 5,29). Pe scurt, este acea inimă eliberată de dragostea pentru păcat, cât și de vinovăția pentru păcat. Dar ce-l face pe om, în mod sincer, să dorească iertarea păcatelor? Este doar ura împotriva lor și dorința după neprihănire, ură și dorință care au fost trezite de Duhul Sfânt.

Duhul se luptă cu fiecare om; el vine ca o muștrare; când glasul lui de muștrare este ascultat, atunci, dintr-o dată, El își asumă funcția de mângâietor. Aceeași dispoziție smerită, care conduce pe om să accepte muștrarea Duhului, îl va conduce, de asemenea, să urmeze învățăturile Duhului și Pavel spune că toți cei ce sunt călăuziți de Duhul lui Dumnezeu sunt fiii ai lui Dumnezeu" (Romani 8, 14).

Din nou, ce anume aduce îndreptățirea sau iertarea păcatelor? Credința, pentru că Pavel spune: "Deci, fiindcă suntem socotiți neprihăniți, prin credință, avem pace cu Dumnezeu, prin Domnul nostru Isus Hristos"(Romani 5,1). Neprihănirea lui Dumnezeu este oferită și pusă peste toți cei care cred (Romani 3,22). Dar același exercițiu al credinței face din fiecare om un copil al lui Dumnezeu, pentru că apostolul Pavel spune din nou: "Căci toți sunteți fiii ai lui Dumnezeu, prin credința în Hristos Isus" (Galateni 3,26).

Faptul că fiecare om, ale cărui păcate sunt iertate, este dintr-o dată un fiu al lui Dumnezeu ne este arătat în epistola lui Pavel către Tit. Mai întâi, ne descoperă condiția păcătoasă și decăzută în care ne aflăm, după care spune:

"Dar, când s-a arătat bunătatea lui Dumnezeu, Mântuitorul nostru, și dragostea lui de oameni, El ne-a mântuit, nu pentru faptele făcute de noi în neprihănire, ci pentru îndurarea Lui, prin spălarea nașterii din nou, și prin înnoirea făcută de Duhul Sfânt, pe care L-a vărsat din belșug peste noi, prin Isus Hristos, Mântuitorul nostru, pentru ca, odată socotiți neprihăniți prin harul Lui, să ne facem nădejde, moștenitori ai vieții veșnice" (Tit 3, 4-7).

Observați că suntem făcuți moștenitori doar prin faptul că suntem îndreptățiți prin harul Său. Am aflat deja, din Romani 3,24.25 că această îndreptățire prin har este prin credință în Hristos Isus; iar Galateni 3, 26 ne spune că această credință în Hristos Isus ne face fii ai lui Dumnezeu.

Aceasta ne arată că nici nu poate fi vorba de ideea că o persoană trebuie să treacă printr-un fel de probă și să atingă un anumit grad de sfințenie, înainte ca Dumnezeu să-l accepte ca Fiu al Său. El ne primește așa cum suntem. El nu ne iubește pentru bunătatea noastră, ci pentru că suntem în nevoie. El ne primește nu de dragul unui anume lucru pe care-l vede în noi, ci pentru că așa vrea și pentru că știe ceea ce puterea Sa divină poate face din noi. Doar atunci când ne vom da seama de minunata slavă și sfințenie a lui Dumnezeu și de faptul că El vine la noi, în starea păcătoasă și decăzută în care suntem, să ne adopte și să ne facă membri ai familiei Sale, doar atunci vom putea aprecia adevărata însemnătate a cuvintelor: "vedeți ce dragoste ne-a arătat Tatăl, să ne numim copii ai lui Dumnezeu?" (1 Ioan 3,1). Fiecare om căruia i s-a oferit această onoare va fi curățit și va ajunge curat ca El.

Dumnezeu nu ne face copii ai Săi pentru că suntem buni, ci pentru ca El să ne facă buni. Pavel spune: "Dar Dumnezeu care este bogat în îndurare, pentru dragostea cea mare cu care ne-a iubit, măcar că eram morți în greșelile noastre, ne-a adus la viață împreună cu Hristos (prin har suntem mântuiți). El ne-a înviat și ne-a pus să ședem împreună în locurile cerești, în Hristos Isus, ca să arate în veacurile viitoare nemărginita bogăție a harului Său, în bunătatea Lui față de noi, în Hristos Isus" (Efeseni 2,4-7). Apoi, Pavel adaugă: "Căci prin har ați fost mântuiți, prin credință. Și aceasta nu vine de la voi; ci este darul lui Dumnezeu. Nu prin fapte, ca să nu se laude nimeni. Căci noi suntem lucrarea Lui, și am fost zidiți în Hristos Isus pentru faptele bune pe care le-a pregătit Dumnezeu mai înainte, ca să umblăm în ele" (versetele 8-10). Acest pasaj ne arată că Dumnezeu ne-a iubit de pe când eram încă morți în păcat; El ne dă Duhul Său ca să ne readucă la viață în Hristos, și același Duh indică apartenența noastră la familia divină; astfel, El ne adoptă ca, deveniți făpturi noi în Hristos, să putem umbla în faptele bune pe care le-a pregătit.

PRIMIȚI DE DUMNEZEU

Mulți oameni ezită, când e vorba să intre în ser-viciul Domnului, pentru că se tem că Dumnezeu nu-i va primi; și unii care L-au urmat fățiș pe Hristos, de ani de zile, încă se îndoiesc că Dumnezeu îi va primi. Pentru folosul acestora scriu și nu vreau să-i înduc în eroare prin speculații, ci voi căuta să le dau simpla asigurare a cuvântului lui Dumnezeu:

"Mă va primi Domnul ?" Voi răspunde printr-o altă întrebare: Va primi omul lucrul pe care l-a cumpărat? Dacă mergeți la magazin Să faceți cumpărături, nu le veți primi imediat după ce le achitați? Bineînțeles că da. Nu există loc de întrebări în privința asta. Însuși faptul că ai plătit bunurile respective te îndreptățește nu numai să vrei, ci și să fii nerăbdător să le primești. Dacă prețul pe care l-ai plătit era mare, și aproape că ți-ai dat viața să câștigi banii respectivi, atunci nici nu se pune problema că nu vei primi marfa, de îndată ce ai achitat-o. Marea ta neliniște este ca nu cumva să nu poți achita marfa.

Acum, să aplicăm această ilustrație simplă, din viața de zi cu zi, în cazul păcătosului care vine la Hristos. În primul rând, El ne-a cumpărat. "Nu știți că trupul vostru este Templul Duhului Sfânt, care locuiește în voi, și pe care l-ați primit de la Dumnezeu? Și că voi nu sunteți ai voștri? Căci ați fost cumpărați cu un preț. Proslăviți dar pe Dumnezeu în trupul și în duhul vostru, care sunt ale lui Dumnezeu" (1 Corinteni 6, 19,20).

Prețul care a fost plătit pentru noi a fost propriul Lui sânge: "Luați seama dar la voi înșivă și la toată turma peste care v-a pus Duhul Sfânt episcopii, ca să păstoriți Biserica Domnului pe care a câștigat-o cu însuși sângele Său" (Fapte 20, 28). "Căci știți că nu cu lucruri pieritoare, cu argint sau cu aur, ați fost răscumpărați din felul deșert de viețuire, pe care-l moștenirăți de la părinții voștri, ci cu sângele scump al lui Hristos, Mielul fără cusur și fără prihană (1 Petru 1,18,19). El S-a dat pe Sine Însuși pentru noi" (Tit 2, 14). "El S-a dat pe Sine Însuși pentru păcatele noastre, ca să ne smulgă din acest veac rău, după voia Dumnezeului nostru și Tatăl" (Galateni 1,4).

El nu a cumpărat doar o anumită clasă de păcătoși, ci întreaga lume. "Fiindcă, atât de mult a iubit Dumnezeu lumea, că a dat pe singurul Lui Fiu, pentru ca oricine crede în El să nu piară ci să aibă viața veșnică" (Ioan 3, 16). Isus a spus: "Eu sunt Pâinea vie, care s-a pogorât din cer. Dacă mănâncă cineva din pâinea aceasta, va trăi în veac; și pâinea pe care o voi da Eu "este trupul Meu pe care Îl voi da pentru viața lumii" (Ioan 6,51). "Căci, pe când eram noi încă fără putere, Hristos, la vremea cuvenită Își arată dragostea față de noi prin faptul că pe când eram noi încă păcătoși, Hristos a murit pentru noi" (Romani 5,6,8).

Prețul plătit a fost infinit, de aceea știu că El își dorește foarte mult ceea ce a cumpărat. El Și-a dorit din toată inima să obțină lucrul acesta, fără de care nu putea fi satisfăcut (vezi Filipeni 2,6-8; Evrei 12,2; Isaia 53,11).

"Dar nu sunt vrednic." Aceasta înseamnă că tu nu valorai cât prețul pe care L-a plătit pentru tine și de aceea îți este teamă să vii, ca nu cumva Hristos să refuze marfa. Acum, ar putea să-ți fie teamă din cauza asta, dacă tranzacția n-ar fi fost deja încheiată și dacă prețul n-ar fi fost încă plătit. Dacă ar refuza să te accepte, pe temeiul faptului că nu valorezi cât prețul plătit, nu numai că te-ar pierde pe tine, ci și prețul pe care l-a plătit ar fi fost în zadar. Chiar dacă bunurile pentru care ați plătit nu merită prețul pe care-l dați pentru ele, nici voi înșivă nu ați face prostia să le aruncați. Mai degrabă ați dori să le înapoiati și să mai recuperați din bani.

Dar nu se pune problema valorii, în privința voastră. Când Hristos era pe pământ, ca să se intereseze de "marfă", "nu avea trebuință să-I facă cineva mărturisiri despre nici un om, fiindcă El Însuși știa ce este în om" (Ioan 2, 25). El era conștient de marfa pe care o cumpăra și-i cunoștea cu exactitate valoarea. El nu este deloc dezamăgit când vii la El și descoperă că ești fără valoare. Nici nu trebuie să-ți pui această problemă; dacă EI, cunoscând perfect cazul, a fost mulțumit să facă tranzacția, ar trebui să fii ultimul care să se plângă.

Pentru că cel mai frumos adevăr dintre toate este că te-a cumpărat chiar pentru motivul că nu ești valoros. Ochiul Său, exersat, a văzut în tine mari posibilități și te-a cumpărat nu pentru valoarea pe , care o aveai sau o ai acum, ci pentru ceea ce El poate

să facă din tine. El spune: "Eu, Eu îți șterg fărâdelegile pentru Mine, și nu-Mi voi mai aduce aminte de păcatele tale" (Isaia 43,25). Noi nu avem nici un fel de neprihănire, de aceea El ne-a cumpărat, "ca să putem fi făcuți neprihănirea lui Dumnezeu în El". Pavel spune: "Căci în El locuiește trupește toată plinătatea Dumnezeirii. Voi aveți totul deplin în El, care este Capul oricărei domnii și stăpâniri" (Coloseni 2, 9,10). Iată care este întregul proces:

"Între ei eram și noi toți odinioară, când trăiam în faptele firii noastre pământești, când făceam voile firii pământești și ale gândurilor noastre și eram din fire copii ai mâniei, ca și ceilalți. Dar Dumnezeu, care este bogat în îndurare, pentru dragostea cea mare cu care ne-a iubit, măcar că eram morți în greșelile noastre, ne-a adus la viață împreună cu Hristos (prin har suntem mântuiți). El ne-a înviat împreună, și ne-a pus să ședem împreună în locurile cerești, în Hristos Isus, ca să arate în veacurile viitoare nemărginita bogăție a harului Său, în bunătatea Lui față de noi în Hristos Isus. Căci prin har ați fost mântuiți, prin credință. Și aceasta nu vine de la voi, și este darul lui Dumnezeu. Nu prin fapte, ca să nu se laude nimeni. Căci noi suntem lucrarea Lui și am fost zidiți în Hristos Isus pentru faptele bune, pe care le-a pregătit Dumnezeu mai dinainte, ca să umblăm în ele" (Efeseni 2,3-10).

Noi ar trebui să fim "lauda slavei harului Său". Noi n-am putea fi aceasta, dacă am avea în mod normal valoarea prețului cu care ne-a cumpărat. În cazul acesta, nu s-ar fi arătat nici o slavă în această tranzacție și n-ar fi putut, în veacurile viitoare, să-și arate în noi bogățiile harului Său. Dar atunci când ne ia, nevalorând nimic, și în cele din urmă ne prezintă fără greșală în fața tronului, aceasta va fi spre slava eternă. Și atunci nu va mai fi nimeni fără valoare. În veșnicii, oștirile sfințite se vor uni într-o cântare către Hristos: "Vrednic ești Tu să iei cartea și să-i rupi pecetea: căci ai

fost junghiat și ai răscumpărat pentru Dumnezeu, cu sângele Tău, oameni din orice seminție, de orice limbă, din orice norod și de orice neam. Ați făcut din ei o împărăție și preoți pentru Dumnezeul nostru, și ei vor împărăți pe pământ!" "Vrednic este mielul, care a fost junghiat, să primească puterea, bogăția, înțelepciunea, tăria, cinstea, slava și lauda!" (Apocalips 5,9.10.12).

Cu siguranță, toate îndoielile cu privire la acceptarea lui Dumnezeu trebuie să dispară. Dar nu se întâmplă așa. Inima rea a necredinței naște în continuare îndoieli. "Cred toate acestea, dar..." Oprește-te aici. Dacă într-adevăr crezi, nu mai spune "dar". Când oamenii îl adaugă pe "dar" declarației lor de credință, de fapt vor să zică: "Cred dar nu cred". Dar tu continui: "S-ar putea să ai dreptate, dar ascultă-mă pe mine. Ce voiam să spun este că eu cred ceea ce mi-a spus din Biblie, dar aceasta spune că, dacă suntem copiii lui Dumnezeu, trebuie să avem mărturia Duhului și că vom avea mărturia în noi înșine; și eu nu simt nici o astfel de mărturie, de aceea nu pot să cred că sunt al lui Hristos." Îți înțeleg problema, dar să vedem dacă nu poate fi îndepărtată. În ceea ce privește întrebarea dacă ești al lui Hristos, tu singur poți stabili aceasta. Tu ai văzut ce a dat El pentru tine. Acum, se pune întrebarea dacă te-ai predat Lui. Dacă da, atunci poți fi sigur că te-a acceptat. Dacă nu ești al Lui, este doar pentru, că ai refuzat să I te predai Lui, care te-a cumpărat. Astfel, Îl înșeli. El spune: "Toată ziua Mi-am întins mâinile spre un norod răzvrătit și împotrivor la vorbă" (Romani 10,21). El te imploră să-I dai ceea ce a cumpărat și pentru care a plătit, cu toate că tu. refuzi și-L acuzi că nu vrea să te primească. Dar dacă ai dorit din toată inima să fii copilul Său, poți să fii sigur că te-a primit.

Acum, că ai crezut cuvintele Lui, dar te-ai îndoit că te-a primit, pentru că nu simți mărturia în inimă, înseamnă că tot nu crezi. Pentru că, dacă ai crede, ai avea această dovadă. Ascultă cuvântul Său: "Cine crede în Fiul lui Dumnezeu, are mărturisirea aceasta în el, cine nu crede pe Dumnezeu, Îl face mincinos, fiindcă nu crede mărturisirea pe care a făcut-o Dumnezeu despre Fiul Său" (1 Ioan 5,10). A crede în Fiul înseamnă doar să crezi în cuvântul Său și în mărturisirea privitoare la El.

Și *"cine crede în Fiul lui Dumnezeu, are mărturisirea aceasta în el"*. Nu poți să ai mărturia până nu crezi, și de îndată ce crezi, o vei avea. Cum vine asta? Pentru că *credința ta în cuvântul lui Dumnezeu aduce mărturisirea*. Dumnezeu spune astfel: *"Și credința este o încredere neclintită în lucrurile nădăjduite, o puternică încredințare despre lucrurile care nu se văd"* (Evrei 11, 1).

Dacă L-ai fi auzit pe Dumnezeu spunând cu voce tare că ești copilul Lui, ai fi considerat acest lucru o mărturie suficientă. Ei bine, când Dumnezeu vorbește prin Cuvântul Său, este la fel ca și cum ar vorbi cu voce tare; iar credința ta este o dovadă a faptului că ai auzit și ai crezut.

Aceasta este o problemă care necesită o atenție deosebită. Să citim mai departe despre ceea ce spune Biblia. Mai întâi aflăm că suntem "toți fii ai lui Dumnezeu, prin credința în Hristos Isus (Galateni 3,22). Aceasta este o confirmare pozitivă a ceea ce am spus anterior, privitor la credința noastră în mărturie. Credința noastră ne face copii ai lui Dumnezeu. Dar cum obținem această credință? "Astfel, credința vine în urma auzirii, iar auzirea vine prin Cuvântul lui Hristos" (Romani 10,17). Dar cum putem obține această credință în Cuvântul lui Dumnezeu? - Credeți doar că Dumnezeu nu poate minți. Cu greu L-ați face pe Dumnezeu mincinos în față. Dar chiar asta faceți dacă nu credeți Cuvântul Lui: Tot ceea ce poți face pentru a crede, este să crezi. "Cuvântul este aproape de tine: în gura ta și în inima ta. Și Cuvântul acesta este cuvântul credinței, pe care-l propovăduim noi. Dacă mărturisești deci cu gura ta pe Isus ca Domn și dacă crezi în inima ta că Dumnezeu L-a înviat din morți, vei fi mântuit. Căci prin credința din inimă se capătă neprihănirea, și prin mărturisirea cu gura se ajunge la mântuire, după cum zice Scriptura: 'oricine va chema Numele Domnului, va fi mântuit'" (Romani 10,18) .

Toate acestea sunt în armonie cu mărturia dată de Pavel: "Însuși Duhul adeverește cu duhul nostru că suntem copii ai lui Dumnezeu. Și, dacă suntem copii, suntem și moștenitori cu Hristos, dacă suferim cu adevărat împreună cu El, ca să fim și proslăviți împreună cu El" (Romani 8,16.17). Acest Duh care adeverește cu duhul nostru este Mângâietorul pe care L-a promis Isus (Ioan 14,16). Și știm că mărturisirea lui este adevărată, pentru că este "Duhul adevărului". Dar cum dă El mărturie. - Aducându-ne în memorie cuvântul care a fost înregistrat. El este cel care a inspirat acele cuvinte (1 Corinteni 2,13; 2 Petru 1, 21) și, de aceea, când ni le amintește, este ca și cum ni le-ar spune direct nouă. Ne prezintă minții noastre raportul, din care am citat o parte. Știm că raportul este adevărat, pentru că Dumnezeu nu poate minți; noi îi poruncim Satanei să dispară cu falsa mărturie împotriva lui Dumnezeu și ne încredem în acel raport; dar, dacă noi credem acel raport, știm că suntem copii ai lui Dumnezeu și strigăm: ."Ava, adică Tată". Și apoi marele adevăr mișcător îl face realitate pentru noi. El este Tatăl nostru; noi suntem copiii Lui. Ce bucurie aduce gândul acesta! Astfel, vedem că mărturia pe care o avem în noi înșine nu este doar o simplă impresie sau emoție. Dumnezeu nu ne cere să ne încredem într-o mărturie așa labilă, ca și sentimentele noastre. Cel ce se încrede în propria inimă este un nechibzuit, spune Scriptura. Dar mărturia pe care trebuie s-o credem este cuvântul neschimbător al lui Dumnezeu, iar această mărturie o putem avea în inimile noastre prin Duhul. "Mulțumiri fie aduse lui Dumnezeu pentru darul Său neprețuit".

Această asigurare ne îndreptățește să ne slăbim atenția și să ne instalăm mulțumiți, ca și când am fi atins desăvârșirea. Trebuie să ne amintim că Hristos ne acceptă nu pentru meritul nostru, ci pentru al Său; nu pentru că suntem perfecți, ci pentru că prin El putem atinge perfecțiunea. El ne binecuvântează, nu pentru că am fi așa de buni, încât am merita o binecuvântare, ci pentru ca, binecuvântați fiind, să ne întoarcem de la fărâdelegile noastre (vezi Fapte 3,26). Tuturor celor care cred în Hristos, puterea dreptul sau privilegiul - le este dată să devină fii ai lui Dumnezeu (Ioan 1.12). Prin "făgăduințele nespuse de mari și scumpe" ale lui Dumnezeu, prin Hristos, suntem făcuți părtași naturii divine (2 Petru 1,4). Să ne îndreptăm acum atenția asupra aplicației practice a unor pasaje din Sfânta Scriptură.

VICTORIA CREDINȚEI

Biblia spune că "cel neprihănit va trăi prin credință", "o neprihănire, pe care o dă Dumnezeu, prin credință și care duce la credință" (Romani 1, 17). Nimic nu poate ilustra mai bine lucrarea credinței decât câteva din exemplele raportului biblic "pentru ca, prin răbdarea și prin mângâierea pe care o dau Scripturile, să avem nădejde" (Romani 15,4). Vom lua mai întâi un important eveniment consemnat în 2 Cronici, capitolul 20.

"După aceea, fiii lui Moab și fiii lui Amon, și cu ei niște Maoniți, au pornit cu război împotriva lui Iosafat. Au venit și au dat de știre lui Iosafat, zicând: 'O mare mulțime înaintează împotriva ta de dincolo de mare, din Siria, și sunt la Hațaton - Tamor, adică En-Ghedi' " (vers. 1,2)

Această mare oștire i-a înfricoșat pe rege și pe popor, dar ei au luat înțeleapta hotărâre de a se uni "să caute pe Domnul" (vers. 3, 4). Apoi, urmează rugăciunea lui Iosafat, ca conducător al adunării, rugăciune ce merită să fie studiată, de vreme ce a fost o rugăciune plină de credință și conținea în sine începutul biruinței.

"Iosafat a venit în mijlocul adunării lui Iuda, și a Ierusalimului, în casa Domnului, înaintea curții celei noi. Și a zis: 'Oare ai Tu în mână tăria și puterea, așa că nimeni nu Ți se poate împotrivi' " (vers. 5,6).

Acesta a fost un început frumos al rugăciunii. Ea debutează cu o recunoaștere a lui Dumnezeu din ceruri. Așadar, modelul rugăciunii începe cu: "Tatăl nostru care ești în ceruri". Ce înseamnă aceasta? - Că Dumnezeu, ca Dumnezeu al cerurilor, este creator.

Aceasta aduce cu sine recunoașterea puterii Sale peste toate împărățiile pământului și lumii întinerului; faptul că El este în ceruri - Creatorul arată că în mâinile Lui se află puterea și tăria, așa încât nimeni nu poate fi capabil să-L înfrunte. De ce omul, care-și poate începe rugăciunea în timp de nevoie cu o astfel de recunoaștere a puterii lui Dumnezeu, are deja asigurată biruința. Pentru că, observați, Iosafat nu doar își declară credința în puterea nemărginită a lui Dumnezeu, dar el și-o și atribuie, spunând: "Nu ești Tu *Dumnezeul nostru*?" Astfel, el a împlinit cererile Scripturii: "Cel care vine la Dumnezeu, trebuie să creadă că El este; și că răsplătește pe cei ce-L caută cu tot dinadinsul."

Apoi, Iosafat a trecut la a povesti cum Domnul i-a stabilit pe acel pământ și cum, cu toate că nu i-a lipsit de invazia Moabiților și Amoniților, acele națiuni veniseră să-i depoziteze de moștenirea dată de Dumnezeu (vers. 7-11). Apoi, a încheiat spunând: "O, Dumnezeul nostru, nu-i vei judeca Tu pe ei? Căci noi suntem fără putere înaintea acestei mari mulțimi, care înaintează împotriva noastră, și nu știi ce să facem, dar ochii noștri sunt îndreptați spre tine" (vers. 12). Numai Domnul poate veni în ajutorul celui slab și celui tare (2 Cronici 14,11). Și, de vreme ce Domnul Își întinde privirile peste tot pământul ca să sprijinească pe aceia a căror inimă este întreagă a Lui (2 Cronici 16,9), toți cei în nevoie sunt bineveniți să creadă în El. Această poziție a lui Iosafat și a poporului Său este în acord cu îndemnul apostolilor: "să ne uităm Țintă la Căpetenia și desăvârșirea credinței noastre"(Evrei 12,2). El este începutul și sfârșitul, și toată puterea din ceruri și de pe pământ se află în mâinile Sale.

Acum, care a fost rezultatul rugăciunii? Profetul Domnului a venit în puterea Duhului Sfânt și a zis: "Ascultați, tot Iuda și locuitorii din Ierusalim, și tu, împărate Iosafat! Așa vorbește Domnul: 'Nu vă temeți și nu vă spăimântați dinaintea acestei mari mulțimi, căci nu voi veți lupta, ci Dumnezeu'" (vers. 15). Apoi, a venit comanda să înainteze dimineața, să-l întâlnească pe dușman, și ei vor vedea salvarea Domnului. pentru că El va fi cu ei.

Acum vine partea cea mai importantă:

"A doua zi, au pornit dis-de-diminează spre pustia Tecoa. La plecarea lor, Iosafat a venit și a zis: 'Ascultați-mă Iuda și locuitorii Ierusalimului! Încredeți-vă în Domnul, Dumnezeul vostru și veți fi întăriți, încredeți-vă în proorocii Lui, și veți izbuti'. Apoi, în învoire cu poporul, a numit niște cântăreți care, îmbrăcați cu podoabe sfinte și mergând înaintea oștirii, laudau pe Domnul și ziceau: Lăudați pe Domnul, căci îndurarea Lui ține în veac? "(vers. 20,21).

Cu siguranță, acesta era un mod ciudat de a merge la luptă. Doar câteva armate au plecat la luptă în felul acesta, cu o astfel de avangardă. Dar, care a fost rezultatul?

"În clipa în care au început cântările și laudele, Domnul a pus o pândă împotriva fiilor lui Amon și ai lui Moab și împotriva celor din muntele Seir, care veniseră împotriva lui Iuda. Și au fost bătuți. Fiii lui Amon și ai lui Moab s-au aruncat asupra locuitorilor din muntele Seir ca să-i nimicească cu desăvârșire și să-i prăpădească, și, după ce au isprăvit cu locuitorii din Seir, s-au ajutat unii pe alții să se nimicească. Când a ajuns Iuda pe înălțimea de unde se zărește pustia, s-au uitat înspre mulțime, și iată că ei erau niște trupuri moarte întinse pe pământ și nimeni nu scăpase" (vers. 22-24).

Dacă au existat câteva armate care au mers în felul acesta la luptă, și cu o avangardă asemenea celei din fruntea armatei lui Iosafat, este sigur că puține armate au fost răsplătite cu o asemenea biruință. Și poate nu ar fi rău dacă am studia puțin filozofia biruinței prin credință, așa cum a fost ilustrată în această situație. Când dușmanii care erau în război, în numărul lor superior, au auzit înaintarea israeliților în acea dimineață, cântând și strigând, oare ce au gândit? Nimic altceva, decât că israeliții au primit forțe noi, și erau astfel întăriți, încât era de prisos să li se opună. Astfel, i-a cuprins panica și fiecare și-a privit vecinul de alături ca pe un dușman.

Și oare nu au gândit bine, că Israel primise forțe noi? - Intr-adevăr, pentru că raportul biblic spune: "În clipa în care au început cântecele și laudele, Domnul a pus o pândă împotriva fiilor lui Amon și ai lui Moab și împotriva celor din muntele Seir". Oastea Domnului, în care s-au încrezut Iosafat și poporul Său, s-a luptat pentru ei. Ei au primit întăriri și, fără îndoială, dacă ochii lor ar fi fost deschiși să vadă, ar fi văzut, asemenea robului lui Elisei, că cei ce li se alăturară erau în număr mai mare decât adversarul.

Dar lucrul care ar trebui să fie în mod deosebit observat este că, atunci când au început cântecele și laudele,

Domnul a pus o pândă împotriva dușmanului. Ce înseamnă aceasta? - Înseamnă că credința lor era reală. Promisiunea lui Dumnezeu era la fel de bună ca și realizarea. Deci, ei au crezut în Domnul sau, mai literal, ei și-au pus nădejdea în Domnul și astfel au fost înstăriți și întăriți. Astfel, ei au dovedit adevărul cuvintelor: "ceea ce câștigă biruința asupra lumii, este credința noastră" (1 Ioan 5,4).

Acum, să aplicăm această ilustrație în cazul lup-tei cu păcatul. Iată că o ispită vine să facă un lucru cunoscut ca rău. Adesea, noi am dovedit prin tristețea noastră puterea ispitei, pentru că ea, biruindu-ne, ne-a arătat că nu avem nici o putere împotriva ei. Dar acum, ochii noștri sunt ațintiți asupra Domnului care ne-a spus să venim cu îndrăzneală la tronul harului, ca să obținem îndurare și să găsim har care să ne ajute în vreme de nevoie. Deci, începem să ne rugăm lui Dumnezeu care ne este descoperit în Biblie ca Creator al cerurilor și al pământului. Începem, nu cu o declarație posomorâtă a slăbiciunii noastre, ci cu o cunoaștere plină de bucurie a puterii uriașe a lui Dumnezeu. Acestea fiind stabilite, putem să ne spunem dificultățile sau slăbiciunile. Dacă începem cu cele din urmă, însă, înseamnă că ne plasăm înaintea lui Dumnezeu. În cazul acesta, Satana va mări dificultatea și ne va învălui în întuneric, așa încât să nu vedem nimic altceva, decât slăbiciunile noastre și, cu toate că strigătele și rugăciunile ar putea fi în agonie, ele vor fi în van, pentru că le va lipsi elementul esențial al încrederii că Dumnezeu este chiar așa cum ni Se descoperă a fi. Dar când începem cu recunoașterea puterii lui Dumnezeu, atunci putem să ne declarăm slăbiciunile deschis, pentru că atunci le plasăm alături de puterea Sa, iar contrastul prinde să ne dea curaj. .

Atunci, rugându-ne, făgăduința lui Dumnezeu ne vine în minte, adusă de Duhul Sfânt. Se poate ca să nu ne gândim la o făgăduință anume care să se potrivească perfect cu cazul respectiv; dar putem să ne reamintim că "adevărat și cu totul vrednic de primit este cuvântul, care zice 'Hristos Isus a venit în lume ca să mântuiască pe cei păcătoși'" (1 Timotei 1,15); și că El S-a dat pe Sine Însuși pentru păcatele noastre, ca să ne smulgă din acest veac rău, după voia lui Dumnezeu, Tatăl nostru" (Galateni 1:4); și mai știm că aceasta a adus cu sine fiecare făgăduință, pentru ca "El, care n-a cruțat nici chiar pe Fiul Său, ci L-a dat pentru noi toți, cum nu ne va da fără plată, împreună cu El, toate lucrurile?" (Romani 8,32).

Apoi, ne reamintim că Dumnezeu poate vorbi de acele lucruri care nu mai sunt așa cum erau. Aceasta înseamnă că, dacă Dumnezeu ne dă o făgăduință, e ca și împlinită deja. Și astfel, cunoscând că eliberarea noastră de rău se face după voia lui Dumnezeu (Galateni 1,4), noi considerăm biruința fiind ca și a noastră și începem să-I mulțumim lui Dumnezeu pentru mărețele și prețioasele Lui făgăduințe. Atunci când credința noastră înțelege aceste făgăduințe și le face reale, nu putem să nu-L laudăm pe Dumnezeu pentru minunata Sa dragoste; și, în timp ce facem aceasta, mințile noastre sunt cu totul smulse din rău, iar biruința este a noastră. Domnul pune o "pândă" împotriva dușmanului. Modul de a-L lauda pe Dumnezeu îi arată lui Satana că am primit forțe noi; și cum deja știe cât de mare este puterea ce ni s-a dat ca , ajutor, el știe că nu poate face nimic cu această ocazie și ne lasă în pace. Aceasta ilustrează forța sfatului apostolului:

"Nu vă îngrijorați de nimic; ci în orice lucru, aduceți cererile voastre la cunoștința lui Dumnezeu, prin rugăciuni și cereri, cu mulțumiri" (Filipeni 4,6).

SCLAVI ȘI OAMENI LIBERI

Puterea credinței în obținerea biruinței poate fi arătată de o altă serie de texte biblice, care sunt foarte practice. În primul rând, să nu uităm că cel păcătos este rob. Hristos a spus: "oricine trăiește în păcat, este rob al păcatului"(Ioan 8,34). De asemenea, punându-se pe sine în locul celui nenăscut din nou. Pavel a spus: "Știu, în adevăr, că Legea este duhovnicească: dar eu sunt pământesc, vândut rob păcatului" (Romani 7, 14). Un om care este vândut este sclav; de aceea, omul care este vândut păcatului este rob al păcatului. Petru ne spune același lucru, vorbind despre învățătorii corupți și falși: „Ei făgăduiesc slobozenia, în timp ce ei înșiși sunt robi ai stricăciunii" (2 Petru 2,19).

Caracteristica proeminentă a sclavului este că el nu poate face ceea ce vrea, ci este nevoit să facă voia altuia, indiferent cât de neplăcut ar putea fi acest lucru. Pavel dovedește astfel adevărul spuselor sale, că el, ca om firesc, era rob al păcatului: "Căci nu știu ce fac: nu fac ce vreau, ci fac ce urăsc". "Și atunci, nu mai sunt eu cel ce face lucrul acesta, ci păcatul care locuiește în mine. Știu, în adevăr, că nimic bun nu locuiește în mine, adică în firea mea pământească, pentru că, ce-i drept, am voința să fac binele, dar n-am puterea să-l fac" (Romani 7,15.17-19).

Faptul că păcatul este cel ce deține controlul dovedește că omul este rob; și, deși toți cei ce păcătuiesc sunt robi ai păcatului, robia devine de neîndurat când păcătosul a avut o licărire de libertate, și o dorește fierbinte, dar nu mai poate rupe lanțul care-l leagă de păcat. Neputința omului nerenăscut de a face binele pe care-l dorește a fost arătată deja în Romani 8,7.8 și Galateni 5,17.

Câți oameni au dovedit adevărul acestor texte scripturistice prin propria lor experiență? Câți oameni au tot promis s-o rupă cu păcatul, dar, în fața ispitei, făgăduințele lor s-au dovedit slabe ca apa? Ei nu au avut nici o putere și nu au știut ce să facă; și, din păcate, privirea nu le era ațintită către Dumnezeu, ci asupra lor și a dușmanului. Experiența lor era o continuă luptă cu păcatul, e adevărat, dar și o continuă înfrângere.

Ați putea numi aceasta o experiență creștină? Unii cred că așa este. De ce atunci, cu sufletul înspăimântat, apostolul a strigat: "O, nenorocitul de mine, cine mă va scăpa din acest trup de moarte?" (Romani 7,24). Are creștinul adevărat un "trup de moarte" atât de înspăimântător, încât sufletul lui să fie constrâns să strige după eliberarea sa? - Da,

mai mult chiar!

Deci, cine este Cel care, ca răspuns la strigătul său fierbinte, i S-a descoperit ca Eliberator? Apostolul spune: "Mulțumesc lui Dumnezeu, prin Isus Hristos, Domnul nostru!"

"Astfel, deoarece copiii sunt părtași sângelui și cărnii, tot așa și El a fost deopotrivă părtaș la ele, pentru ca, prin moarte, să nimicească pe cel ce are puterea morții, adică pe Diavolul, și să elibereze pe toți aceia care, prin frica morții, erau supuși robiei toată viața lor"(Evrei 2, 14.15).

Astfel, Hristos Își proclamă din nou propria Sa misiune:

"Duhul Stăpânului, Domnului, este peste Mine, căci Domnul M-a uns să aduc vești bune celor blânzi: El M-a trimis să pansez pe cei cu inima zdrobită, să vestesc eliberarea robilor și deschiderea închisorii celor ce sunt în lanțuri"(Isaia 61,1).

A fost arătat deja ce înseamnă această captivitate și robie. Ești rob al păcatului - robie ce te forțează să păcătuiești, chiar împotriva propriei voințe - prin puterea înclinațiilor și obiceiurilor rele, moștenite sau dobândite. Ne eliberează, oare, Hristos de o experiență cu adevărat creștină? - Nu, bineînțeles. Astfel, robia păcatului, de care se plânge apostolul în Romani, cap. 7, nu este experiența unui fiu al lui Dumnezeu, ci al unui rob al păcatului. Hristos a venit tocmai pentru a-i elibera pe oameni de această captivitate, nu să ne elibereze de lupte și conflicte în timpul acestei vieți, ci de înfrângere, și aceasta pentru a ne face capabili să rămânem tari în Domnul și în puterea tăriei Lui, așa încât să putem aduce mulțumițiile noastre Tatălui "care ne-a smuls din puterea întunericului și ne-a dus în Împărăția Fiului Său iubit", prin sângele căruia avem răscumpărarea.

Cum este eliberarea înfăptuită? - Prin Fiul lui Dumnezeu. Hristos spune: "Dacă rămâneți în cuvântul Meu, sunteți în adevăr ucenicii Mei, veți cunoaște adevărul și adevărul vă va face liberi". "Deci dacă Fiul vă face liberi, veți fi cu adevărat liberi" (Ioan 8,31.32.36). Această libertate este primită de toți cei care cred, pentru că celor ce cred în numele Său, El le dă "puterea de a deveni fii ai lui Dumnezeu". Eliberarea de condamnare nu o primesc decât cei ce sunt în Hristos Isus (Romani 8,1); iar noi ne îmbrăcăm cu Hristos prin credință (Galateni 3,26.27). Prin credință, locuiește Hristos în inimile noastre.

ILUSTRAȚII PRACTICE ALE ELIBERĂRII DIN ROBIA PĂCATULUI

Acum să luăm câteva ilustrații ale puterii credinței de a ne elibera din robie. Vom cita Luca 13, 10-17:

"Isus învăța pe norod într-o sinagogă, în ziua Sabatului. Și iată, acolo era o femeie stăpânită de optsprezece ani de un duh de neputință; era gârbovă și nu putea nicidecum să-și ridice capul. Și Isus, văzând-o, a chemat-o și i-a zis: 'Femeie, ești dezlegată de neputința ta!' Și-a pus mâinile peste ea și îndată ea s-a îndreptat și slăvea pe Dumnezeu. Dar mai-marele sinagogii, mâniat că Isus vindecase în Sabat, răspunzând, a zis mulțimii: 'Sunt șase zile în care trebuie să lucrezi, veniți dar în aceste zile să vă vindecați, și nu în ziua Sabatului!' Atunci Domnul, răspunzându-i, a zis: 'Fățarnicilor, oare în Sabat nu-și dezleagă fiecare din voi boul sau măgarul de la iesle, și-I aduce să-I adape? Dar femeia aceasta, care este o fiică a lui Avraam și pe care Satana o ținea legată de optsprezece ani, nu trebuia oare să fie dezlegată de legătura aceasta în ziua Sabatului?' Pe când vorbea El astfel, toți potrivnicii Lui au rămas rușinați; și mulțimea se bucura de toate lucrurile minunate pe care le făcea El".

Să trecem peste fățarnicia mai-marelui sinagogii, pentru a lua aminte la miracolul înfăptuit de Isus. Femeia era legată; noi, prin frica de moarte, am fost toată viața supuși robiei. Satana o legase pe femeie. De asemenea, și nouă Satana ne-a întins cap-cane și ne-a adus în captivitate. Cu nici un chip, ea nu se putea ridica singură; la fel, fărădelegile noastre ne-au împresurat, așa încât nu mai putem să ne înălțăm deasupra lor (Psalmul 40,12). Cu un cuvânt și o atingere, Isus a eliberat-o pe femeie de neputința ei; noi avem același Mare Preot îndurător în ceruri și cu același cuvânt El ne va elibera de rău.

În ce scop au fost oare înregistrate vindecările miraculoase făcute de Isus? - Nu doar pentru a arăta că El poate vindeca, cât pentru a arăta că El are putere asupra păcatului! (vezi Matei 9,28). Dar Ioan ne spune:

"Isus a mai făcut înaintea ucenicilor Săi multe alte semne, care nu sunt scrise în cartea aceasta. Dar acestea au fost scrise pentru ca voi să credeți că Isus este Hristos, Fiul lui Dumnezeu, și crezând, să aveți viața în Numele Său"(Ioan 20, 30.31).

Astfel, vedem că ele sunt înregistrate ca parabole ale iubirii lui Hristos, ale dorinței Sale de a elibera și ale puterii Sale asupra lucrărilor Satanei, fie în trup sau în suflet. Încă un miracol va fi elocvent în acest sens. Este vorba despre miracolul înregistrat în al treilea capitol din Faptele Apostolilor. Nu voi cita întregul pasaj, ci voi ruga pe cititor să-l urmărească cu atenție în Biblie.

Petru și Ioan au văzut la poarta Templului un bărbat depășind vârsta de 40 de ani, care era olog din naștere. El niciodată nu a mers. El cerșea, iar Petru s-a simțit îndemnat de Duhul Sfânt să-i dea ceva mai mult decât aur și argint. El a spus: "Argint și aur n-am, dar ce am îți dau. În Numele lui Isus Hristos, Nazarineanul, scoală-te și umblă!" L-a apucat de mâna dreaptă și l-a ridicat. Îndată i s-au întărit tălpile și gleznela, dintr-o săritură a stat în picioare și a început să umble. A intrat cu ei în templu, umblând, sărind, și laudând pe Dumnezeu" (vers. 6-8).

Acest miracol demn de luat în seamă, și pe care toți l-au văzut, a cauzat o puternică agitație printre oameni; iar când Petru le-a văzut uimirea, a început să le spună cum săvârșise acea minune:

"Bărbați israeliți, pentru ce vă mirați de lucrul acesta? De ce vă uitați cu ochii țintă la noi, ca și cum prin puterea noastră sau prin evlavia noastră am fi făcut pe omul acesta să umble? Dumnezeu lui Avraam, Isaac și Iacov, Dumnezeu părinților noștri, a preamărit pe robul Său Isus, pe care voi l-ați dat în mâna lui Pilat, și v-ați lepădat de El înaintea lui, când el se hotărâse să-I dea drumul. Voi v-ați lepădat de Cel Sfânt și drept și ați cerut să vi se dăruiască un ucigaș. Ați omorât pe Domnul vieții, pe care Dumnezeu L-a înviat dintre cei morți; noi suntem martori ai Lui. *Și, prin credință în Numele lui Isus, Numele Lui a întărit pe omul acesta pe care-l vedeți și-l cunoașteți; și credința care vine prin El a dat omului acestuia o vindecare deplină, în prezența voastră a tuturor*" (vers. 12-16).

Acum faceți legătura. Omul era olog din pânțele mamei sale și era incapabil să meargă singur. Ar fi făcut-o bucuros, dar nu putea. Noi., de asemenea, putem spune o dată cu David: "Iată, că sunt născut în nelegiuire și în păcat m-a conceput mama mea" (Psalmul 51,5). În consecință, suntem din naștere atât de neputincioși, încât nu putem face ceea ce dorim. Așa cum fiecare an al vieții omului olog îi accentua neputința de a merge, crescându-i greutatea corpului, în timp ce membrele îi rămâneau slăbite, tot astfel, pe măsură ce înaintăm în vârstă, practicarea repetată a păcatului întărește puterea acestuia asupra noastră. Era absolut imposibil pentru omul acela să meargă; cu toate acestea, credința în Numele lui Hristos l-a însănătoșit pe deplin și l-a eliberat de infirmitatea pe care o avea. Astfel, și noi, prin credința ce vine prin El, putem fi vindecați și capabili să facem lucruri care altădată erau imposibile. Pentru că lucrurile imposibile pentru om sunt posibile la Dumnezeu. El este Creatorul care dă putere celor slabi. Una din minunile credinței, cum a fost arătată de la început, este aceea că "în slăbiciune suntem făcuți puternici."

În aceste situații, am văzut cum Dumnezeu eliberează de sub robie pe aceia care cred în El. Acum, să vedem cum poate fi menținută această libertate.

Am văzut că, în mod natural, toți suntem robi ai păcatului și ai Satanei și că, de îndată ce ne supunem lui Hristos, suntem dezlegați de puterea Satanei. Pavel spune: "Nu știți că dacă vă supuneți robi cuiva ca să-l ascultați, sunteți robii aceluia de care ascultați, fie de păcat, care duce la moarte, fie de ascultare, care duce la dreptate?" (Romani 6,16). Astfel, de îndată ce suntem eliberați de robia păcatului, devenim slujitori ai lui Hristos. Într-adevăr, adevăratul act de dezlegare de sub puterea păcatului, ca răspuns la credința noastră, dovedește faptul că Dumnezeu ne primește ca slujitori ai Săi. Devenim astfel slujitori ai lui Hristos, iar cel ce slujește Domnului este un om eliberat, pentru că suntem chemați la libertate (Galateni 5, 13) și acolo unde este Duhul Domnului este și libertate (2 Corinteni 3,17).

Dar din nou apare conflictul. Satana nu este dispus să renunțe la sclavul său așa de repede. El vine înarmat cu ispite aprige, ca să ne aducă din nou în serviciul său. Cunoaștem din experiențe triste, că el este mai puternic decât noi, și că, fără ajutor, nu pu-tem să-i facem față. Ne înspăimântăm de puterea sa și strigăm după ajutor. Apoi, ne amintim că nu mai suntem slujitorii Satanei. Ne-am supus lui Dumnezeu, și de aceea El ne-a acceptat ca slujitori ai Săi. Astfel, putem spune o dată cu psalmistul: "Ascultă-mă Doamne, căci sunt slujitorul Tău, fiul roabei Tale; și Tu mi-ai dezlegat legăturile" (Psalmul 1. 16,16). Dar faptul că Dumnezeu a desfăcut legăturile cu care ne leagă Satana, făcând aceasta cu condiția să credem în El, este o dovadă că Dumnezeu ne va apăra, pentru că El Se îngrijește de ce-i al Lui, și avem asigurarea că El, care a început o lucrare bună în noi, "o va duce la capăt până în ziua lui Isus Hristos" (Filipeni 1,6). Și având această încredere, avem și puterea să facem față.

Din nou, dacă ne-am predat să fim slujitori ai lui Dumnezeu, suntem slujitorii Săi sau, cu alte cuvinte, suntem instrumentele neprihănirii în mâinile Sale. Citiți Romani 6,13-16. Noi nu suntem instrumente inerte, lipsite de viață și sentimente, ca instrumentele pe care le folosesc agricultorii, fără posibilitatea de a alege, ci suntem niște instrumente vii, inteligente, cărora li se permite să-și aleagă ocupația. Cu toate acestea, termenul "instrument" înseamnă unealtă, ceva care este în întregime sub controlul lucrătorului. Diferența dintre noi și uneltele mecanicului este aceea că-l putem alege pe acela care ne va folosi și la cel fel de lucrare vom fi angajați. Dar, o dată ce am făcut această alegere și ne-am predat singuri în mâinile lucrătorului, trebuie să ne lăsăm mântuiți ca și uneltele, care nu pot obiecta referitor la modul în care sunt folosite. Când ne predăm lui Dumnezeu, trebuie să fim în mâinile Lui cum e lutul în mâinile olarului; ca să facă cu noi ceea ce-I place. Voința noastră, constă în alegerea dacă Îl vom lăsa ori nu să lucreze în noi ceea ce crede că este bine.

Idea de a fi instrumente în mâinile lui Dumnezeu este un ajutor minunat al biruinței credinței, când aceasta este înțeleasă pe deplin. Pentru că, observați, ceea ce va face unealta depinde în întregime de persoana care o mănuieste. Iată de exemplu, o matriță. Este nevinovată în sine, dar poate fi folosită atât în cele mai josnice scopuri, cât și în cele folositoare. Dacă s-ar afla în mâinile unei persoane cu caracter nedemn, ar putea fi folosită în falsificarea banilor. Cu siguranță, nu va fi folosită în scopuri bune. Dar, dacă s-ar afla în mâinile unui om cinstit și virtuos, nu va putea face nici un rău. De asemenea, când eram slujitorii Satanei, nu făceam bine (Romani 6,20); dar acum, că ne-am predat în mâinile lui Dumnezeu, știm că nu există nici o nedreptate în El și, astfel, un instrument în mâna Lui nu poate fi folosit decât în scopuri mărețe. Predarea în mâinile lui Dumnezeu trebuie să fie la fel de totală cum era înainte în mâinile Satanei, pentru că apostolul spune:

"Vorbește omenește din pricina slăbiciunii firii voastre: după cum odată v-ați făcut mădularele voastre roabe ale necurăției și fărădelegii ca să făptuiți fărădelegea, tot așa acum faceți mădularele voastre roabe ale dreptății, pentru sfințire" (Romani 6,19).

Atunci, tot secretul biruinței constă mai întâi în predarea în mâinile lui Dumnezeu, cu o dorință sinceră de a face voia Sa; apoi, în a ști că, predându-ne, El ne acceptă ca slujitori ai Săi și, nu în cele din urmă, ne menține în supunere și

ascultare față de El. Adesea, victoria poate fi obținută doar repetând: "O Doamne, cu adevărat eu sunt slujitorul Tău; sunt slujitorul Tău și fiul roabei Tale; Tu mi-ai dezlegat legăturile". Acesta este doar un mod energic de a spune: "O, Doamne, m-am predat în mâinile Tale ca o unealtă a neprihăririi; voia Ta să se împlinească și nu îndemnurile firii." Dar atunci când ne vom da seama de forța acestor versete biblice și vom simți cu adevărat că suntem slujitori ai lui Dumnezeu, imediat ne vom gândi: "Ei bine, dacă sunt într-adevăr un instrument în mâinile lui Dumnezeu, El nu mă poate folosi să fac rău și nici nu-mi poate permite mie să fac rău atâta timp cât rămân în mâinile Sale. El trebuie să Se îngrijească de mine, dacă sunt ferit de rău, pentru că eu singur nu pot să am grijă de mine. Dar El vrea să mă ferească de rău, pentru că Și-a arătat această dorință, precum și puterea de a o îndeplini, prin faptul că S-a dat pe Sine pentru mine. De aceea, voi fi protejat de rău". Toate aceste gânduri pot trece prin minte instantaneu; și, o dată cu ele, trebuie să apară în mod necesar un sentiment de bucurie - că vom fi păziți de răul înspăimântător. Bucuria își găsește expresia, în mod natural, în înălțarea de mulțumiri lui Dumnezeu și, în timp, ce-I mulțumim, dușmanul se retrage cu ispita lui, și pacea lui Dumnezeu umple inima. Apoi, descoperim că bucuria ce vine din credință depășește cu mult pe aceea care vine din desfrâu în păcat.

Aceasta este o demonstrație a cuvintelor lui Pavel care spune: "Deci, prin credință, desființăm noi Legea? Nicidecum! Dimpotrivă, noi întărim Legea!" (Romani 3, 31). A "desființa" legea nu înseamnă a o anula; pentru că nici un om nu poate anula Legea lui Dumnezeu. Însă psalmistul spune că a fost călcată, (Psalmul 119,126). A desființa Legea lui Dumnezeu înseamnă ceva mai mult decât să pretinzi că este fără importanță; înseamnă să arăți prin viața ta că este considerată fără importanță. Un om calcă Legea lui Dumnezeu atunci când nu acceptă să aibă nici o putere asupra vieții sale. Pe scurt, a desființa, Legea lui Dumnezeu înseamnă a strica; dar legea însăși rămâne aceeași, chiar dacă este sau nu păstrată. Desființarea legii nu afectează decât individul.

De aceea, când apostolul spune că noi, prin credință, nu desființăm legea lui Dumnezeu, ci dimpotrivă, o întărim, se referă la faptul că credința nu duce la încălcarea legii, ci la ascultare. De fapt, n-ar trebui să spunem că credința conduce la ascultare, ci că credința însăși ascultă. Credința întărește legea în inimă. "Credința este siguranță cu privire la cele nădăjduite". Dacă neprihănirea ar fi unul din lucrurile nădăjduite, credința ar întări-o. În loc să conducă la antinomianism, credința este singurul lucru contrar acestuia. Nu contează cât de mult o persoană se laudă cu Legea lui Dumnezeu; dacă el respinge sau ignoră tacit credința în Hristos, nu se află într-o stare mai bună decât omul care atacă legea pe față. Omul de credință este singurul care onorează cu adevărat Legea lui Dumnezeu. Fără credință, este imposibil să-I placem lui Dumnezeu (Evrei 11,6); iar cu ea totul e posibil (Marcu 9, 23).

Da, credința realizează imposibilul și este exact ceea ce ne cere Dumnezeu să facem. Când Iosua i-a spus lui Israel: "Nu puteți sluji lui Dumnezeu", el a spus adevărul, cu toate că, de fapt, Dumnezeu le-a cerut să-I slujească. Omul nu poate fi neprihănit prin puterile sale, chiar dacă ar vrea (Galateni 5,17); de aceea, este o greșeală să spunem că tot ceea ce vrea Dumnezeu de la noi este să facem tot ceea ce putem. Cel care nu face mai mult decât atât, nu face lucrarea lui Dumnezeu. Dar nu el trebuie să facă mai mult decât atât. El trebuie să facă ceea ce doar puterea lui Dumnezeu, prin el, poate face. Este imposibil pentru un om să meargă pe apă, dar Petru a făcut-o când își exersa credința în Isus.

De vreme ce toată puterea în cer și pe pământ este în mâinile lui Hristos și de vreme ce această putere este la dispoziția noastră, chiar Hristos însuși a venit să locuiască în inimă, prin credință, pentru că "ce este imposibil la oameni, este posibil la Dumnezeu" (Luca 18,27). "Așa că putem zice plini de încredere: 'Domnul este ajutorul meu, nu mă voi teme; ce mi-ar putea face omul?' " (Evrei 13,6).

Apoi "cine ne va despărți pe noi de dragostea lui Hristos? Necaz, sau strâmtorare, sau prigonire sau foamete, sau lipsă de îmbrăcăminte, sau primejdie, sau sabie?" Totuși, în toate acestea, noi suntem mai mult decât biruitori prin Acela care ne-a iubit" (Romani 8,35.37). "Căci sunt bine încredințat că nici moartea, nici viața, nici îngerii, nici stăpânirile, nici cele de acum, nici cele viitoare, nici puteri, nici înălțime, nici adâncime, nici o altă creatură nu vor fi în stare să ne despartă de dragostea lui Dumnezeu, care este în Isus Hristos, Domnul".